
Sporočila

Slovenska
minoritska
provinca
svetega Jožefa

3	Uvodnik
4	Iz provincialata
5	Iz našega Reda
9	Obvestila
11	Iz naših samostanov
24	Iz naših misijonov
30	Odmevi

Sporočila - glasilo slovenskih minoritov
leto XLV

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa,
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, Slovenija,
e-pošta: minoriti@rkc.si, <http://minoriti.rkc.si>

Urednik: mag. p. Tomaž Majcen
Odgovarja: p. Milan Kos, prov. minister

Ovitek: Julija Zornik
Tisk: Tiskarna Povše

UVODNIK

Spoštovani bratje in sestre v sv. Frančišku!

Mariborski nadškof msgr. Alojzij Cvikel je ob začetku pastoralnega leta zapisal: Papež Frančišek nas v posinodalnem dokumentu »Radost ljubezni« vabi, da naj bi več pozornosti posvetili pastoralnemu spremljanju. Možnosti za to imamo več: pri podelitvi sv. krsta, pri verouku, ob pripravi na poroko in po njej ... Z drugo besedo to pomeni za nas, biti sopotnik in opora ljudem na poti njihove vere.

Temeljna celica družbe, družine je postala bolnik v vsem svetu, še posebej v Evropi in tudi v Sloveniji. Sveti Janez Pavel II. je naročil: »*Naredite vse, kar morete, da boste prišli do družinske pastore*«. Večkrat pa je v svojih govorih poudaril, da mora Cerkev družinsko pastoralno umestiti med prednostne naloge. Tudi v vseh naših župnijah mora priti do določenega premika: boljše priprave na zakon; ustanovitve novih zakonskih skupin; poglobljenega dela s starši; pomoč razbitim družinam in ločenim zakoncem; sprememba miselnosti, da bo starševstvo zlasti materinstvo in poslanstvo družin bolj cenjeno. Naj ne bo samostana, kjer si ne boste na samostanskem kapitlju in tudi na sejah župnijskega pastoralnega sveta postavili vprašanja: kaj bomo v tem letu storili na področju pastore naših družin?

V teh dneh ste ponovno vstopili v učilnice in nagovorili otroke. Kateheze naj bodo skrbno pripravljene in doživete, da bodo otroci vzljubili Jezusa. To delo zaupajmo tudi ustrezno izobraženim katehetom-katehistinjam. Na tem področju smo žal do sedaj premalo storili. Pred nami je začetek pastoralne šole in prav je, da poiščete tudi primerne laike in jih nagovorite, da se odločijo tudi za vzgojno-izobraževalno delo v Cerkvi.

Današnji čas terja od nas, da naredimo korak naprej tudi v našem duhovnem in redovnem življenju. V okviru načrta province, ki smo ga sprejeli na zadnjem rednem provincialnem kapitlju, je letošnje leto posvečeno *uboštvu*. Komisija za vzgojo nam je pripravila knjižico z naslovom *Ti si vse naše bogastvo do zadostnosti*.

Sv. Frančišek je dobro prepoznal, kako nujno je potrebno uboštvo, da začutimo potrebo po bratstvu. Kjer so člani neke skupnosti (samostanske ali župnijske) samozadostni in ne potrebujejo ničesar, le težko pride do bratstva-sestrstva. Skorja nemogoče je. Bolj kakor načela je samo življenje tisto, ki ustvari bratske-sestrske poti. Kjer je potreba, nastopi pomoč drugega. Uboštvo ustvarja potrebo in potreba odpira brate in sestre drug za drugega. Frančišek in bratje

so živeli takšno življenje, čeprav ga je uzakonil šele v svojih zadnjih letih. Tako je zatrdil: Bratje naj si ne prilaščajo ničesar, ne hiše, ne kraja, ne česa drugega. Posesti dajejo človeku občutek gotovosti. Da ne bi omagali pod težo pobitosti, Frančišek daje bratstvo kot oprijemljivo gotovost. Bratom brez imetja je Frančišek rekel: »Kjer koli bratje so in pridejo skupaj, naj bodo domači med seboj... brez strahu naj drug drugemu razodevajo svoje potrebe.« To pomeni, da mora imeti bratstvo vlogo družine, kjer zmoremo drug drugega poslušati, se med seboj pogovarjati in konkretno pomagati v stiski. Družina, ki je odprta za takšen način življenja, ni neopazna, ampak prav nasprotno, ima vedno veliko ljudi okrog sebe.

Gotovo nam dnevi ob začetku novega pastoralnega leta in praznik sv. Frančiška dajejo spodbudo, da razmišljamo, kakšne so naše redovne družine in župnijske skupnosti? Smo sposobni za pogovor, poslušanje in konkretno pomoč? Naredimo korak naprej in gotovo bo to znamenje, ki bo nagovorilo današnjega človeka, ki je oropan prav teh osnovnih človeških drž.

V preteklem mesecu smo doživljali milostne trenutke v naši provinci. Br. Rufin Vlado Predikaka je naredil slovesne zaobljube in tako sprejel odločitev, da želi vse svoje življenje služiti Gospodu po vzoru sv. Frančiška. Brat Andraž Čebular je po končanem noviciatu naredil prve zaobljube in dal novega upanja naši provinci, da bo tudi v prihodnje imela redovne brate. Kandidat Benjamin je začel leto preizkušnje. Kljub temu ostaja grenki priokus pomanjkanja duhovnih poklicev. Ponovno vas vabim in spodbujam, da radi veliko molite za nove duhovne poklice. Pomembno pa je tudi naše redovno življenje, ki najbolj nagovarja ali odvrča mlade od hoje za Gospodom v redovništvu. Prepričan sem, da nas je tudi letošnji redovniški dan nagovoril in spodbudil, da z veseljem živimo kar smo obljubili Gospodu.

V teh dneh praznujemo praznik sv. Frančiška Asiškega. Naj ne bo praznovanje samo v zunanjih slovesnostih ampak v utrjevanju našega življenja v podobnosti serafskemu očetu, ki je želel zvesto živeti po evangeliju.

Dragi bratje in bralci naših *Sporočil*! Blagoslovi naj vas Gospod in vas varuje, razjasni naj svoj obraz in se vas usmili, obrne naj svoje obličje k vam in vam da svoj mir! Naš serafski oče naj posreduje za vsakega izmed vas blagoslov Očeta in Sina in Svetega Duha!

p. Milan Kos, prov. minister

IZ PROVINCIALATA

XXXIV. seja provincialnega defnitorija

V minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla je bila 10. avgusta 2017 XXXIV. seja provincialnega defnitorija.

1. Zapisnik zadnje seje je bil sprejet in potrjen.
2. Na predlog prov. ministra p. Milana Kosa je bil izvoljen za defnitorja in tajnika province p. Matei Sentes.
3. Srečanje z brati in pogovor o redovnem življenju ter apostolatu, ki ga vršijo.
4. Novincu br. Andražu Čebularju smo dovolili, da naredi prve zaobljube za eno leto. Slovesnost bo potekala 26. avgusta 2017 v Assisiju. Brat Andraž bo nato postal član samostana sv. Antona v Turnišču.
5. Mariborski nadškof msgr. Alojzij Cvikl je zaprosil, da bi zaradi nenadne odpovedi službi dosedanjega župnika v Leskovcu prevzeli začasno župnijo v soupravo. Za župnijo bodo do 31. avgusta 2018 skrbeli bratje iz samostana sv. Vida.
6. Župniji sv. Vida na Vidmu pri Ptujju smo dovolili pod določenimi pogoji, da lahko začne z obnovo cerkve sv. Vida.
7. Minoritskemu samostanu sv. Frančiška v Piranu smo odobrili finančno pomoč za obnovo zakristije. Delno mora sredstva zagotoviti samostan sv. Frančiška v Piranu.
8. Prov. minister p. Milan Kos je podal redno ekonomsko poročilo za trimesečje, ki ga je pripravil prov. ekonom p. Tomaž Majcen.

XXXV. seja provincialnega defnitorija

V minoritskem samostanu sv. Trojice v Halozah je bila 22. septembra 2017 XXXV. seja provincialnega defnitorija.

1. Zapisnik zadnje seje je bil sprejet in potrjen.
2. Bratje v samostanu Svete Trojice so predstavili njihovo redovno življenje in apostolat, ki obsega predvsem tri področja: župnijsko pastoralno delo, dom duhovnih vaj in pastoralno pomoč posameznim župnijam. Zadnja tri leta so veliko časa in moči vložili tudi v obnovo samostana ter prostorov za vodenje duhovnih vaj. Obnovo se počasi zaključuje in bo v prihodnje toliko lažje bratom živeti in opravljati poslanstvo, ki ga ima ta samostan.
3. Provincialni defnitorij je sprejel okvirni program dogajanj v provinci za leto 2017/18.
4. Provincialni minister p. Milan Kos bo opravil redno vizitacijo v provinci v mesecu oktobru in novembru 2017. Predstojniki naj pripravijo vse potrebno, kakor predvidevajo naše konstitucije. Spored vizitacije bo objavljen.
5. Potrdili smo Statut Zavoda za vrtec Montessori v nadžupniji sv. Jurija na Ptujju. Vrtec je začel poskusno delovati v stanovanjski zgradbi na Slovenskem trgu 11.
6. Nadžupniji sv. Jurija na Ptujju sme prodati del zemljišča – Marof. Denar od prodaje se uporabi za nakup drugih nepremičnin.

p. Matei Sentes
tajnik province

IZ NAŠEGA REDA

V družbi s sv. Bonaventuro iz Bagnoregia

Letos praznujemo osemstoletnico rojstva sv. Bonaventure. Bonaventura, eden od osrednjih likov frančiškove družine, je bil rojen leta 1217 v Bagnoregiju v bližini Orvieto v Italiji. V red je vstopil leta 1245, potem ko je že diplomiral iz humanističnih znanosti. Pri tem je vplival nanj Aleksander iz Halesa, ki je že pred njim prestopil iz akademskega sveta v samostan, ker ga je pritegnila frančiškova duhovnost. Bonaventura je bil leta 1255 profesor teologije v Parizu, leta 1257 je bil izvoljen za generalnega ministra reda, leta 1272 pa je postal kardinal in škof v Albanu ter odgovoren za pripravo koncila v Lyonu, med katerim je 15. julija 1274 umrl. Vse njegova dela, Opera Omnia, so med letoma 1882 in 1902 izdali bratje iz Quaracchija v 9 knjigah.

Za Bonaventuro je človek bitje z globokimi hrepenenji, ki vključujejo razum in čustva ter želijo odkrivati in uživati lepoto vseh stvari. Pri tem ga drugi pritegujejo zaradi hrepenenja po harmoniji.¹

¹ »Dejansko duša ni kontemplativna brez živega hrepenenja.

Hkrati Bonaventura vidi to hrepenečo osebo kot nekoga, ki sprejema napore poti, ker sluti, da ima tisto pred njim smisel. Človek ve, da je podlaga številnih in različnih načinov, v katerih se izraža svet, enkratna in neprestana navzočnost, iz katere vse prihaja in kamor se vse vrača. Za Bonaventuro je Jezus Kristus središčna točka možne edinosti vseh stvari (kristocentrizem), kajti v njem ima vse svoj izvor in izpolnitev. V Kristusu tudi človeško hrepenenje najde pot do odgovorov, ki jih išče in pričakuje.

Hrepenenje, da bi odkril in živel edinstvo Boga in sveta, se je pri Bonaventuri izrazilo na treh pomembnih področjih njegovega krščanskega življenja:

1. v asketični in mistični izkušnji iskanja Božjega obličja, ki se odkriva v Jezusovi človeškosti;
2. v kulturnem dialogu z ljudmi svojega časa, da je povezal vero in razum;
- in končno
3. v predani zavzetosti za red manjših bratov, da bi ga okrepil in ohranil v zvestobi Frančišku in služenju Cerkvi.

1. Bonaventura je bil predvsem »božji človek«, ki je postal »duhovni voditelj« moških in žensk. O tem pričujejo njegovi številni duhovni spisi, tako asketični² kot nabožni³. V prvih skuša opisati postopek, s katerim se postopno približamo Bogu v našem času in prostoru, pri nabožnem pisanju pa je njegov cilj, da vzbudi našo ljubezen do Boga in usmeri naša čustva v Kristusovo življenje, zlasti v kontemplacijo njegove človeškosti. Kot v vseh svojih spisih je tudi tu »serafski učitelj« (doctor ser- Zato hrepenenje pripravi dušo do tega, da sprejme luč.« (*Collationes in Hexaëmeron* 22, 29)

² Lahko omenimo nekaj njegovih glavnih spisov: *Trojna pot*; *Samogovor*; *Popolnost življenja, naslovljena na sestre*; *Vodenje duše*; *Razprava o pripravi na mašo*.

³ *Drevo življenja*; *Pet praznikov Deteta Jezusa*; *Oficij trpljenja*; *Mistična trta*.

raphicus) globoko zakoreninjen v Božji besedi, ki ga je hranila med zavzetim branjem in meditiranjem Svetega pisma.

Med številnimi pomembnimi točkami, ki jih omenja, posebno poudarja naslednjo: v duhovnem življenju ljubezen do Boga ne more biti čista čustvenost in afektivna nagonkost, temveč potrebuje oblike in dobro premišljene poti, ki pripravijo dušo do čudenja. Brez urejenega asketičnega postopka bo človeška duša težko našla potreben mir in spokojnost, ki ji bo omogočila, da sliši, vidi, okuša, vonja in se dotika skrivnosti Boga. Pri Bonaventuri ne gre za to, da »osvojiš« Boga, temveč da se mu »pustiš najti«, s tem da si odprt za nepredstavlljivo presenečenje srečanja z Bogom.

Bonaventura nas kot redovnike tudi spominja na drugo pomembno prvino: v preteklosti je svet potreboval in tudi danes potrebuje »duhovne učitelje«, može in žene, ki s pričevanjem svojega življenja lahko pomagajo drugim v postopku potovanja proti izkušnji Boga. Vendar mora ta predlog »duhovne formacije« temeljiti na resničnih in globokih osebnih izkušnjah, da lahko dá tej duhovni poti resnično frančiškovski pridih. Da, svet potrebuje kontemplativce, toda biti morajo sposobni razglašati evangeljsko veselje in lepoto življenja frančiškovske karizme v bratstvu. Naša duhovna tradicija, ki temelji na svetih krajih ter izrednih zgledih svetosti in učenosti, vsebuje bogastvo, ki ga današnji svet priznava kot pristno učinkovito za doseganje resnične duhovne rasti.

2. Bonaventura je bil tudi univerzitetni profesor. Hrepenenje po Bogu je doživljal kot vir čudenja in duhovne ljubezni ter to izražal v strastnem dialogu s kulturo svojega časa.⁴ Podlaga njegovega učenja je dvojna resnica: človek je bil ustvarjen, da pride do Božje Modrosti, da okusi modrost Boga, toda ta cilj je mogoče doseči samo z orodjem razuma,

⁴ Poleg monumentalnega *Komentarja sodb omenjamo le nekaj njegovih teoloških spisov: De reductione artium ad theologiam; Potovanje duše k Bogu; Sedem darov Svetega Duha; Collationes in Hexaëmeron.*

preko modrostnih resnic. V kontekstu univerzitetnega življenja sredi 13. stoletja je bilo dejansko pomembno reševanje težavnega problema, kako uskladiti filozofijo in teologijo, razum in vero, pamet in čustvenost, znanje in ljubezen.⁵ Obstajala je nevarnost, da bosta dve intelektualni stališči potekali vzporedno z resnim tveganjem, da bo prišlo do dvojne resnice, filozofske in teološke, pri čemer si bosta druga drugi tuji ali druga z drugo v nasprotju. Bonaventurova resnica temelji na dveh osrednjih mislih: človek je na poti k Enemu, Resničnemu in Dobremu (izrazi trinitarične resničnosti, ki odsevajo v vseh stvareh); hkrati vsakega človeka na tej poti spremlja Kristus, ki je resnica sama, notranji učitelj, ki razsvetljuje vsakogar na svetu.

Tako Bonaventura ne izobčuje novih filozofskih idej, povezanih z Aristotelom; namesto tega jih skuša vključiti v zasnovo ene in razvijajoče se poti, po kateri duša, ki jo ženejo hrepenenja srca in podpira razum, potuje k Bogu. Temeljno načelo, na katero Bonaventura spominja svoje sodobnike, je naslednje: razum je pot k modrosti, toda če se zapre vase, neizogibno pade v zmoto.

Bonaventura Frančiškovim bratom, ki živimo v 21. stoletju – v svetu, ki ga obvladuje znanstveno in tehnološko znanje, ki je izredno močno, prodorno in videti ravnodušno do Drugega in Onkraj, ponuja dve temeljni strategiji. Najprej nas prosi, naj zavzamemo držo resničnega in zavzetega dialoga s pozitivnim pogledom in velikim spoštovanjem do človekovih sposobnosti, v katerih prepoznavamo jasne izraze lepote, ki jo je Bog podaril stvarstvu in človeku. Bonaventurov pogled je v nasprotju z vsako držo, ki bi se izogibala ali nasprotovala svetu z njegovimi znanstvenimi in tehnološkimi dosež-

⁵ »Najprej vabim bralca k molitvenemu vzdihovanju preko križanega Kristusa ... da ne bo mislil, da zadošča branje brez maziljenja, razmišljanje brez predanosti, raziskovanje brez občudovanja, opazovanje brez navdušenja, pridnost brez sočutja, delavnost brez pobožnosti, razumevanje brez ponižnosti, študij brez Božje milosti, zrcalo brez od Boga navdihnjene modrosti.« (*Itinerarium mentis in Deum, prolog, 4*)

ki ali zavračala znanje in razvoj. Skrivnost Boga kot Enega in Troedinega je navzoča v celotni resničnosti; vse nosi znamenje Božje navzočnosti in človek je sposoben odkrivati ta smisel in razglašati njegovo lepoto.

Hkrati pa nas Bonaventura glede tega sveta vabi, da razvijamo odprtost za presežno in spominjamo današnje ljudi na dve pomembni in spodbudni resnici. Prvič, da vsak miselni proces vodi človeka h globlji resnici; k resnici, ki združuje razmetane koščke ter nas usmerja k polnosti in izpolnitvi, ki presega razumskost in zahteva ljubezen. Če bi se človek namenoma zapiral pred neskončnim, bi se obsodil na znanost in tehnologijo, ki nimata duše in ne dajeta upanja. Poleg tega trinitarična skrivnost človeške ljubezni oživilja vse naše napore, da se približamo Enemu, Resničnemu in Dobremu. Z vero, ki nam daje gotovost, naj bi oznanjali, da je v vsakem prizadevanju za oblikovanje boljšega in bolj humanega sveta na delu odrešilna Kristusova skrivnost in da se Kristus brez zadržkov daje vsakemu človeku ob vsakem času.⁶

3. In končno, Bonaventura je postal odgovoren za red, ko je bil leta 1257 izvoljen za generalnega ministra, kar je ostal do svoje smrti (1274). To kaže, kako so ga bratje cenili. Imeli so ga za nena-domestljiv dar življenju reda v obdobju, ko se je ta izredno hitro širil.⁷

Predvsem je hotel pomagati bratom, da ponovno najdejo svojo povezavo s Frančiškom, da bi zvesteje živeli svoj redovniški poklic. Ideale, ki jim jih je Frančišek Asiški zapustil kot dediščino, je hotel izraziti na način, da bi postali zanje vir duhovne rasti in občestva, ne pa vir konfliktov in nereda. Uboštvo, ponižnost, zvesto opravljanje

⁶ »Sveti Frančiškov brat [Bonaventura] uči, da vsebuje vsaka stvar pravo trinitarično strukturo, ki je tako resnična, da bi se lahko vanjo sami od sebe poglobljali, če človekov pogled ne bi bil omejen, zastrt in šibak. Zato nas izziva, naj skušamo umevati stvarnost s ključem Svete Trojice.« (Hvaljen moj Gospod / Laudato Si, 239)

⁷ Narbonske konstitucije; Legenda Major in Legenda Minor (življenjepisa sv. Frančiška); Apologija ubogih.

vsakodnevnih nalog, molitveno in bratsko življenje ter preprost in skromen slog življenja – vse to je sestavljalo poziv redu, ki je bil v nevarnosti, da skrene s poti zaradi ugleda in moči, ki so ju bratje pridobili v Cerkvi in družbi. Zato je bilo izredno pomembno za Bonaventuro, da ponovno napiše Frančiškov življenjepis: brez tega vzora lepote, ki ga preseva mistična Božja ljubezen, in brez velikodušne zavzetosti za svet v občestvu z »ubogim Kristusom« bi bratje le težko živeli pristno življenje manjših.

Poleg skrbi za kakovost notranjega življenja v frančiškovski družini je Bonaventura skrbel tudi za to, da bi brate pripravil na služenje intelektualnim in pastoralnim potrebam krščanstva ter je organiziral in podpiral resen študij. To je bilo nadaljevanje Frančiškovih odločitev, ki so bile odziv na reformo, razglašeno na četrtem lateranskem koncilu leta 1215. Bonaventura je čutil nujno potrebo, da pozove brate k služenju vesoljni Cerkvi in da poskrbi za njihovo intelektualno in pastoralno formacijo, vendar brez bahavosti ali tekmovanja s krajevno Cerkvijo. Če bi se bratom uspelo izogniti rivalstvu in želji po moči, bi lahko posredovali svetlobo in dobroto. Lahko bi ponižno, a usposobljeno odgovarjali na zahteve časa in evangelija.

Zato nas Bonaventura vabi k izbiri glede dveh pomembnih vprašanj. Najprej nas opominja, naj gojimo in varujemo naš odnos z idealom evangelijskega življenja, ki ga enkratno predstavlja Frančišek. To nam omogoča, da smo redovniki, odprti za potrebe tega sveta in sposobni posredovati sporočilo, ki je preprosto, veselo in manjše, bratsko in preroško. Poleg tega mora biti v jedru naše navzočnosti v Cerkvi teološko informirana pamet, dobra pastoralna formacija in močna predanost apostolatu. Na kratko, spominja nas, naj bomo sol in luč zemlje – z značilnim »frančiškovskim« pridihom. Biti moramo glasniki, ki nismo verodostojni samo zaradi našega načina življenja, ampak tudi zaradi našega »kompetentnega« oznanjevanja Besede, ki

odrešuje.⁸

Če še vedno želimo biti bratje ljudi, možje, ki prinašamo dobro novico na ceste našega sveta, nas Bonaventura spominja, da ima naše frančiškovsko življenje tri neobhodne prvine: stalen in verjeten odnos s skrivnostjo Božje ljubezni; bratsko življenje, za katero je značilen mir in je znamenje pomirjene človeškosti; in končno, resno intelektualno formacijo, ki nam omogoča, da učinkovito in usposobljeno vodimo dialog za našim svetom. In pri vsem tem ne gre za ponovno ustanovitev velikega Reda, ampak morda za to, da ponižno sprejmemo našo trenutno številčno in institucionalno majhnost. Podprti z obnovljenim osredotočenjem na Frančiška se lahko vrnemo k temu, da smo resnično in preprosto »manjši bratje«. S te točke moramo ponovno stopiti na pot s strastjo, inteligenco in velikodušnostjo. Trudili se bomo, da bo zazvenela dobra novica evangelija, ki jo je oznanjal Frančišek in ponovno formuliral Bonaventura, ter se dotaknila duše in srca sodobnega sveta, ki je žejen upanja in še vedno želi pogledati Onkraj, da bi srečal Drugega.

SKLEP

Bonaventura v svojih spisih uporablja krožnico, da opiše gibanje, ki se dogaja med Bogom in človekom. Ne govori o vertikalnem odnosu, temveč o krožnem gibanju, katerega dinamika je konvergentno vzajemno iskanje Boga in človeka – dveh romarjev, ki ju povezuje isto hrepenenje po občestvu. Človek, ki se poda na to pot, se sreča s

⁸ »Študij modrega je v tem: da je naš študij usmerjen samo k Bogu, po katerem je treba popolnoma hrepeneti.« (*Collationes in Hexaëmeron* 19, 27)

skrbnostjo Njega, ki je postal romar, da bi se srečal z ljudmi, kjer koli že so. Končno dejanje intelektualne in emocionalne poti ne bo »prijetje« v pomenu obvladovanja, temveč razumevanje. Dejansko to pomeni, da te objame On, ki samo iz ljubezni biva med nami in nam dopušča, da se srečamo z Njim v vseh naši prizadevanjih za enost, resnico in dobroto. To je resno in prodorno sporočilo, za katero nas Bonaventura vabi, da ga sprejmemo in predamo drugim, znamenje naše navzočnosti v tem težkem času hitrih sprememb. Sveti Bonaventura nam pomaga »razširiti krila« upanja, ki nas poganja, da bi bili kot on, neprestani iskalci Boga, pevci lepote stvarstva ter priče Ljubezni in Lepote, ki je »gibalo vseh stvari«.

GENERALNI MINISTRI PRVEGA REDA IN TOR

Br. Michael Anthony Perry, OFM

Br. Mauro Jöhri, OFM Cap

Br. Marco Tasca, OFM Conv

Br. Nicholas Polichnowski, TOR

Rim, 14. julija 2017

na vigilijo praznika sv. Bonaventure

OBVESTILA

Od 15. do 20. julija 2018

Družine in drugi prijatelji sv. Frančiška, poromali bomo v kraje, ki jih je svetnik zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost pristnočloveškega ... Skratka, idealna kraj in čas, da prisluh-nemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari. Program bo za odrasle in otroke.

Voditeljja: **p. Danilo Holc in p. Damjan Tikvič**

Predvidena cena: - odrasli 160 €

- otroci od 9 do 15 let 120 €

- otroci od 3 do 9 let 90 €

- otroci do 3. leta – brezplačno

Prijave sprejema **p. Danilo Holc.**

Obiskali bomo kraje, ki jih je sv. Frančišek zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost pristnočloveškega ... Prav tako bomo ob razmišljanjih, branju Božje besede, molitvi, skupnem bogoslužju, pogovorih, smehu in petju ob kitari pod asiškimi zvezdicami izkušali resnično veselje. Skratka, idealna kraj in čas, da v tednu dni prisluh-nemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari.

Voditelji: **p. Danilo Holc, p. Damjan Tikvič,
p. Janez Ferlež, p. Andrej Sotler**

Cena romanja: 150 €

Prijave sprejema **p. Danilo Holc.**

Duhovne vaje za ministrante 2018

I. od 9. do 11. februarja 2018 (čas informativnih dnevov)

II. od 23. do 25. februarja 2018

DUH ASSISIJA in Podaj MI Roko

Sobota, 28. oktober 2017
Sv. Trojica v Slovenskih goricah

»Bratsko se med seboj ljubite.«
Rim 12,10

Foto: Goren Šeboljš

PROGRAM:

9.30 Zbiranje
10.00 Oščenje Najsvetejšega v cerkvi
10.30 Srečanja ob kavi, čaju ...
11.00–12.30 Okrogla miza v občinski dvorani
Gostje: p. Andrej Šegula, OFM Conv,
s. Polonca Majcenovič, ŠSFKK,
mlada družina
Pogovor moderira s. Romana Kocjančič, FMM.

12.30 Kosilo v samostanski kleti
13.30 Ogled samostana in muzeja,
plesna, pohodna ali
medgeneracijska delavnica
14.30 Rožni venec za mir (v cerkvi)
15.00 Sv. maša za mir:
msgr. dr. Franc Kramberger

Srečanje pripravlja Komisija za duhovnost pri Frančiškovski konferenci.

IZ NAŠIH SAMOSTANOV

Minoritski samostan sv. Petra in Pavla

Čas počitnic, dopustov, odmorov in oddihov je počasi minil. Verjetno se vsi z veseljem spominjamo počitniških doživetij, ljudi, ki smo jih srečali; lepih trenutkov, ki smo jih doživeli; to, da smo morda lahko v lepoti stvarstva znova zaznali, kako je Bog velik in kako rad nas ima, ko je za nas ustvaril toliko lepega; predvsem pa smo si vsaj nekoliko odpočili in si napolnili baterije za prihodnje delo. Prepričan sem, da smo že vsi dodobra zakorakali v pastoralno leto in delo, ki se je začelo. Tudi bratje v ptujskem samostanu smo že odrinili na "globoko". Verouk, ki ga tudi letos poučujemo na petih lokacijah (Proštija, Klošter, Rok, Leopold, Ožbalt), pa srečanja Karitas, zakonske in mladinske skupine, vse to se je vrnilo v svoj ustaljeni urnik delovanja. Vsi skupaj pa seveda prosimo, naj Gospod vse to obilno blagoslavlja, da bomo vsi, ki se srečujemo na Gospodovi njivi, dobra zemlja, ki bo zmogla obroditi bogate sadove za ta svet.

Bogato pa je bilo tudi letošnje dogajanje v času poletnih počitnic v našem samostanu. Naj naštejemo samo nekatere dogodke. Nekaj pred počitnicami, natančneje, prvega maja, smo se bratje iz samostana in filialne hiše iz Dornave odpravili na samostanski izlet. Najprej smo obiskali Gornji Grad, kjer smo si ogledali mogočno cerkev sv. Mohorja in Fortunata ter bili lepo sprejeti s strani župnika Ivana. Sledil je obisk romarske cerkve Nova Štifta pri Gornjem Gradu, nakar smo si v Radomljah ogledali še bogato in dragoceno zbirko baročnih mašnih plaščev. Naša pot je nato vodila še v Mozirski gaj, kjer je ravno cvetelo na tisoče tulipanov. Na poti domov smo se ustavili še ob osrednji znamenitosti Žalca – fontani piv in poskusili to, kar je iz fontane pač priteklo. V drugi polovici maja smo gostili dobrote slovenskih kmetij. Bilo je živahno, veselo in dišeče. V juniju smo posebej slovesno praznovali zavetnika naše župnije in samostana sv. Petra in Pavla. Patri smo se ob tem zagotovo s hvaležnostjo spomnili dneva svojega mašniškega posvečenja in se Bogu zahvalil za ta neprecenljiv dar, ki nam ga je podaril. S po-

sebno hvaležnostjo se je tega spominjal tudi naš p. Marjan Cafuta, ki letos obhaja zlato mašo. Na Petrovo zvečer je tako vodil slovesno sveto mašo, pri kateri je sodeloval tudi orkester pod vodstvom Petra Gojkoška. Po sveti maši je na samostanskem dvorišču potekalo še skupno praznovanje ob dobri kapljici in golažu. Ni bilo malo tistih, ki so z veseljem čestitali našemu zlatomašniku in mu zaželeli, da bi še naprej rasel v modrosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh. Od 21. do 20. julija je na samostanskem dvorišču že tradicionalno potekal festival Arsana. Glasbeno dogajanje je tako ob večerih na naše samostansko dvorišče privabilo lepo število obiskovalcev, ki drugače nimajo priložnosti obiskati samostana. Posebej veselo je bilo zadnji teden v avgustu, ko je pri nas potekal oratorij. Bilo je okrog 220 otrok in 70 animatorjev iz ptujskih župnij in širše. Skupaj so spoznavali, kako se je Bog preko Marije dotaknil in se še dotika sveta in vsakega izmed nas. Seveda ni manjkalo iger, petja, kopanja v termah in raznih "norčij". Bogu hvala za otroke in predvsem za mlade, ki so svoj čas žrtvovali ali bolje rečeno darovali na letošnjem oratoriju in tako pokazali, da je Cerkev tudi po njihovi zaslugi še kako živa. In če sem že začel s samostanskim izletom, naj z njim tudi zaključim. Ker smo bratje skupaj s psalmistom ugotovil "da je dobro in prijetno, če so bratje skupaj," smo se v sredo 13. septembra odpravili na še en samostanski izlet – tokrat v Korte v Avstrijo. Bili smo več kot odlično postreženi s strani Murijevih. Po bogatem

kosilu smo se odpeljali še do vikenda višje v hribih, kjer so nekateri bratje obujali stare spomine ob igranju taroka. Ta "mlajši" pa smo medtem osvojili vrh avstrijskega Storžiča in občudovali Kamniške Alpe, ki so se čudovito razprostirale pred nami. Bogu hvala za lep dan in bratsko povezanost, ki sta nam bila podarjena.

Marsikaj se je še dogajalo v naši hiši, a mislim, da ni potrebno vsega naštevati. Vse, kar nam je dano doživeti, nam je dano doživeti z nekim razlogom, pa naj si bo takšen ali drugačen. Konec koncev se nič ne zgodi brez tega, da bi Bog to dopustil in On že ve, zakaj! Ob začetku pastoralnega leta dopustimo tudi mi Bogu, da po nas še naprej dela velike reči.

p. Anton Borovnjak

Filialna hiša sv. Doroteje

Lep pozdrav iz Dornave

Dnevi in meseci kar nekam hitro bežijo in spet je čas, da se malo oglasimo iz dežele luka. Če pogledam malo kronološko se ni kaj dosti več dogajalo, kot pri vseh vas, pa vendar se je nekaj. Po zaključku verouka, ki smo ga kateheti kar veseli, smo se z ministranti podali na morje v Piran. Skupaj s Selčani in ožbaltskimi ministranti ter pevci smo se imeli lepo. En dan nam je vreme nagajalo, pa smo preživeli.

Ob vrnitvi pa smo se začeli intenzivno pripravljati na obhajanje zlate maše p. Marjana Cafute, saj se je 9. julij hitro bližal. Slovesnost je bila lepo

pripravljena. Prisostvoval je tudi provincial p. Milan Kos. Po maši pa je bila pogostitev z golažem za vse. Vsi in vsak po svoje je prispeval, da smo se zunaj imeli lepo. Golaž, ki ga je z ekipo pripravljala oče od ministranta, je mesar in ve, kako se to najboljšo naredi. Župnijski svet in kmečke žene pa so poskrbeli, da na mizi ni zmanjkalo peciva in pijače.

Nato pa po vseh teh zadevah prihaja na vrsto dopust. Tako se je p. Emil podal v domače kraje, kjer se je odpočil tudi od vseh zdravstvenih težav, ki so ga letos kar utrudile. Br. Robi pa je obiskal Mursko Soboto in si pri starših nabiral moči za naprej.

Med tem pa smo uresničili zadeve glede razsvetljave v cerkvi. Pridni mojstri iz podjetja Zerox, katerega direktor je naš faran, so pridno delali po dogovoru, da se zdaj malo boljše vidimo v cerkvi in da sta tabernakelj in kip sv. Doroteje bolj vidna. Na žalost naših čistilk cerkve se sedaj bolj vidi tudi, kaj je še treba »spucat«. Prej je bilo bolj v temi, pa se ni videlo. Ampak hvala Bogu, da rade pridejo in čistijo cerkev.

Sledilo je naše romanje na Svete gore. Prvič po dolgih letih se je zgodilo, da avtobus ni bil poln, in tudi sicer v cerkvi ni bilo neke gneče. Ne vem zakaj, ampak tak je bilo. Nazaj grede smo se ustavili v Olimju in po večernicah zaključili v kleti ob patrovih kapljicah. Od romarjev do zdaj še noben ni prehlajen, tako da kapljice primejo tudi na dolgi rok. Začelo se je šolsko in veroučno leto. Pri nas je znova aktualna standardna problematika glede urnikov in tudi sicer sodelovanja s šolo. Se trudimo reševati po svoje in nam še kar uspeva. Naj zaključim z našim romanjem na Ptujsko goro. Midva s p. Marjanom sva doma »dežurala« in se je kar poznalo, da ni bilo ljudi. Nekateri so se odpravili peš spet drugi z avti in baje je bil tudi avtobus.

Skratka, nekaj se je nabralo v tem času in upam, da nisem kaj izpustil. Lahko pa pridete oz. ste vabljeni na ogled cerkve, kako svetijo naše luči. Po ogledu pa vas po lukarski navadi seveda žejnih in

lačnih ne bomo pustili. Lep začetek veroučnega leta vam želiva in doživet praznik sv. Frančiška

br. Robi

Minoritski samostan sv. Frančiška

Prav danes, to je, 21. septembra 2017, se je ozračje ponovno ogrelo. Pred tem je postalo zelo hladno in ni prenehalo deževati, smo že mislili, da bo vesoljni potop. Napovedujejo sicer mrzlo in dolgo zimo. Bomo videli.

Poletna sezona je za nami, toda turisti se ne dajo. Tudi pri nas v samostanu se vedno kdo najde, da nam ni dolgčas. Povpraševanje za bivanje v našem samostanu je bilo letos prav gotovo rekordno. Imeli smo občutek, da nas bodo turisti raztrgali. Bogu hvala, preživeli smo. Preživeli smo tudi vročinske vale, ki se niso nikakor mogli umiriti. Letošnji dopusti so bili kratki, kar se tiče nas sobratov, zato bo potrebno najti še kakšen dodaten termin. Tudi letos smo imeli v križnem hodniku veliko koncertov, nekaj pa tudi v cerkvi. Vse več glasbenih skupin prijavlja koncerte za svojo dušo, saj vedo, da je občinstvo težko dobiti, pa čeprav bi bil koncert brez vstopnine.

V mesecu septembru je imel koncert v naši cerkvi, kakor že dve leti poprej, argentinski operni pevec slovenskega rodu, g. Luka Debevec Mayer. Spremljal ga je organist iz Argentine. Vsi navzoči so bili navdušeni nad petjem in igranjem organista. Svoj prihod je obljubil že za naslednje leto.

Verjetno že veste, da bomo s pomočjo naše drage province obnovili zakristijo. Še vedno rešujemo

papirne zadeve na Zavodu in tudi naša Komisija bo povedala še svoje, ko bo dobila dopis v obravnavo. Na restavriranje pa smo že poslali dve omari, oz. predalnik iz 16. in 18. stoletja. Morali smo tudi opraviti sondiranje. Na stropu so najdene poslikave, v sredini

pa lepo izdelan grb našega reda. Če bodo dela potekala brez zapletov, bi obnova zakristije bila končana naslednje leto pred veliko nočjo.

Letos tudi mineva 500 let odkar je slikar Vittore Carpaccio naslikal za našo cerkev sliko Marija z Otrokom in svetniki. Skupaj z občino Piran bomo 4. oktobra 2017 zvečer razglasili tako imenovano Carpacciovo leto v Piranu, ki ga bomo (bodo) zaključili naslednje leto prav tako 4. oktobra 2018. Skozi vse leto bodo prireditve, razstave in drugi dogodki posvečeni tej obletnici slike. Sliko je slikar naslikal leta 1518, ko so praznovali 200. obletnico postavitve cerkve sv. Frančiška Asiškega v Piranu. Prireditve bodo zaključene naslednje leto v mesecu septembru z znanstvenim simpozijem, ki ga bo organiziral piranski Mestni muzej, finančno pa podprla občina Piran. Na Frančiškovo drugo leto, ko bo zaključeno tudi leto V. Carpaccia, pa bo slovesnost 700. obletnice posvetitve naše samostanske cerkve.

Slika je še vedno v Italiji, pri naših patrih v Pado-

vi. Vidite jo lahko v njihovem muzeju. Ponovno smo sestavili skupino strokovnjakov, ki dela na tem, da bi se slika še v tem letu praznovanja vrnila na mesto, kjer je bila 422 let. Slika ni v zbirnem centru odnešenih slik iz Istre pred nevarnostjo vojne, temveč so jo že 1944 leta vrnili redovnikom v Padovi. Samostan sv. Frančiška je takrat spadal pod padovansko provinco. Provincialni minister Padove, p. Giovanni Voltan se s sobratmi zavzema pri odgovornih, da dovolijo vrnitev slike v Piran. Bomo videli, kaj bo iz tega.

Toliko za to številko Sporočil iz našega samostana. Morje je še vedno toplo in prijetno za kopanje. Pričakujemo vas na Frančiškovo v Piranu.

p. Slavko Stermšek
gvardijan

Minoritski samostan sv. Vida

Lep pozdrav iz samostana sv. Vida. Polni optimizma smo zajadrali v novo veroučno leto. Čeprav je poučevanje verouka v današnjem času naporna stvar (vsaj meni se tako zdi), smo se prvih ur verouka razveselili. Otroci so tako prijetni in razposajeni, polni življenja, kar nam večkrat manjka. Kako bo skozi veroučno leto, bomo videli. Bog nam pomagaj.

Počitnice so bile lepe, vroče in razgibane. Meseca julija nam je zopet lepo uspel oratorij, ki se ga je udeležilo 145 otrok, za katere je skrbelo 35 animatorjev. Vsa čast našim mladim, ki se za oratorij res potrudijo. Za mnoge druge stvari v cerkvi jih je težko dobiti, za oratorij pa ni problema.

Patri smo si vzeli nekaj časa zase. P. Tarzicij in Micka sta bila na dopustu v Piranu, jaz sem šel za par dni v Olimje, p. Jože pa s svojimi domačimi na izlet.

V nedeljo, 9. julija, smo romali na Ptujsko Goro (nekateri peš, drugi s kolesi, največ pa z avtomobili).

Ob spominu na tragični dogodek z Donačke gore, ko je leta 1741 strela ubila 59 romarjev iz sv. Vida, smo poromali k sv. Donatu. Ob 4. 30 smo šli na pot in prispeli na Donačko goro ob 10. uri.

Tam je bila procesija in sv. maša, ki sem jo vodil jaz, somaševala pa sta domači župnik in naddekan Grobelnik in p. Slavko Stermšek.

Našo skupnost je v tem času gotovo nekoliko vznemirilo dejstvo, da bomo za nekaj časa prevzeli župnijo sv. Andraža v Leskovcu. p. Jože Petek, ki je bil predlagan, je z veseljem sprejel ta izziv in sedaj že s polno paro orje na leskovškem koncu. Od sedaj naprej bo v Leskovcu ob nedeljah samo ena maša (ob 8. uri), tako da bo p. Jože ob 10. uri lahko imel sv. mašo na Selah.

Jaz pa sem se še posebej razveselil dneva, ko sem se s koncertom želel Bogu, minoritskim sobratom in ljudem zahvaliti za 20 let duhovništva. Takšen koncert prinese veliko skrbi in dela, ampak Bog je rekel: »Ne skrbi!« Vesel, da se je zbralo ogromno ljudi, da smo lepo izvedli pesmi (Dejavu band, spremljevalne vokalistke: Mili, Dolores in Valerija, mladinski zbor, kjer so bili mladi iz Stoperc, Vidma in prijatelji) in da je bilo čudovito vreme. Ko smo vse pospravili, se je ulilo. Bogu hvala! Hvala tudi vsem sobratom, ki ste si vzeli čas in me počastili s svojim obiskom.

V nedeljo, 3. septembra, je bilo župnijsko romanje. Z enim avtobusom smo romali k sv. Vidom: Šentvid pri Ljubljani, Šentvid pri Stični in Šentvid pri Grobelnem, čeprav je na koncu prišlo do nekih sprememb.

Romanje je bilo tudi kot uvod v velika dela, ki se bodo letos jeseni in drugo leto izvajala v naši župnijski cerkvi. 9. septembra začnemo s praznjenjem

cerkve, potem sledi odbijanje ometov do 2. metrov višine, zaradi vlage, sušilni omet, kompletna elektrifikacija cerkve, kompletno pleskanje notranjosti cerkve, novi krstni kamen in obnova klopi.

Kljub temu, da nas kar nekaj dela čaka, poskušamo s čim manj jamranja zaupati v Gospoda in iti naprej. Seveda pa te stvari niso najpomembnejše, ampak nas bolj skrbi delo z ljudmi. Tako da se trudimo delati s skupinami. Naj bo Frančiškov svetni red, zakonske skupine, molitvene, biblična, Karitas ... Vse lepo napredujejo. Nekaj bo potrebno narediti še z mladino. Ti, ki so trenutno zelo aktivni, so v odhajanju. Še vedno so sicer pridni in požrtovalni, ampak vsak s svojimi službami in skrbmi.

Naj bodo blagoslovljene naše poti, ko se trudimo v Gospodovem vinogradu. Tudi vam bratje v vseh samostanih želim obilo Božjega blagoslova.

p. Janez Ferlež

Minoritski samostan Svete Trojice

V samostanu Svete Trojice v Halozah se je v zadnjem obdobju odvijalo kar nekaj stvari. Poletne počitnice smo začeli s tabori za otroke in mladino. Osrednji lik je bila sv. Mati Terezija. Naslednji dve misli zaobjemata sporočilo taborov:

1. »Sem majhen svinčnik v rokah Boga, ki piše ljubezensko pismo svetu.«
2. Nekoč ji je Jezus spregovoril: »Pošiljam te v temačno bedo revežev. Pojdi tja in bodi moja

luč.« PUSTOLOVSKI TABOR smo oblikovali s pomočjo ptujskih skavtov; 1. in 2. pa z animatorji doma duhovnih vaj.

Po taborih sta p. Andrej in p. Damjan sooblikovala romanje družin v Assisi. P. Benjamin pa je v tem času držal župnijo gor in priskočil na pomoč še sosedom. P. Andrej je kot duhovni asistent za ptujske skavte pomagal na dveh skavtskih taborih. P. Benjamin pa se je kot vsako leto tudi letos 16. avgusta (na rokovo) odpravil na zaslužen dopust v Olimje.

Pri košnji trave je v tem letu šlo lažje, saj je suša pripomogla k temu, da so se nekateri obrnili na nas, če bi si lahko spravili krmo za živino. Žal smo jim lepše dele že pokosili, ampak smo jim vseeno ustregli in pomagali pri spravilu krme na strmejših predelih. Upamo, da bodo tudi v prihodnjih letih pokazali interes za košnjo trave.

V avgustu smo pričeli z obnovo klavzurnih prostorov, ki se bo predvidoma zaključila v oktobru. Vsi prostori so dobili novo vodovodno, toplovodno in elektro inštalacijo. V teh dneh prostori počasi dobivajo dokončno podobo.

Bratski pozdrav iz samostana Svete Trojice.

p. Damjan

Minoritski samostan Matere Božje

Utrip življenja in dela se na Ptujski Gori ob koncu pastoralnega leta ne zmanjša. Zaključek verouka sicer pomeni eno skrb manj, vendar je že več let praksa, da se pred odhodom na počitnice zberemo na oratoriju. Letos je bil ta štiridnevni otroški živžav (dan več kot prejšnja leta) od 26. do 29. junija.

Devica Marija, osrednji lik letošnjega oratorija, je privabila na Ptujsko Goro kar nekaj oratorijskih skupin. Otroci in njihovi voditelji so se zatekli pod Marijin plašč, pobožno počastili Devico Marijo in občudovali mogočno romarsko svetišče. Oratorij iz Zreč se je na svojem romanju krajši čas celo pridružil našemu; skupaj smo zapeli oratorijsko himno in druge pesmi ter izmenjali vtise in doživetja.

Praznik Ptujskogorske Božje Matere – šentvoršco – smo letos obeležili z jubilejem 80-letne minoritske prisotnosti na »Mons gratiarum«. Prvi dan »tridnevnice«, v petek, 30. 6., smo se s sveto mašo, ki jo je daroval apostolski nuncij Julius Janus, Bogu zahvalili za milosti, radosti in preizkušnje v teh osemdesetih letih. Ob psalmistovih besedah »Sedemdeset let je doba našega življenja, osemdeset, če smo krepki« (Ps 90,10) lahko simbolično prepoznavamo tudi našo krepkost, ki pa je imela za ceno prelitje krvi, kot vemo. Jubilej 80 let je sad in radost celotne Slovenske minoritske province. Hvala vsem bratom in drugim, ki ste se pridružili praznovanju pri oltarju in akademiji, kakor pri pogostitvi. Ob jubileju je izpod peresa zgodovinarja dr. Bogdana Kolara SDB izšla knjiga Bratje minoriti 80 let na Ptuj-

ski Gori. Praznik šentvoršca, naslednja dva dni, je bil v znamenju hvalnice Bogu za bogatih osemdeset let, in sicer po Marijinem zgledu: »Moja duša poveličuje Gospoda ...« (Lk 1,46). Vigilijo, kakor tudi praznično mašo, je vodi nadškof Alojzij Cvikel. Kot »zadnji odmev« tega praznovanja pa je bilo romanje sosednjih župnij sv. Vida in Sv. Trojice.

Čas zmanjšanega romarskega utripa, mesec julij, smo tamlada in tastari član skupnosti izkoristili za oddih, druga dva še čakata ... morda lepo vreme? Prav tako smo poskrbeli za skupne počitnice animatorjev in ministrantov v Piranu. Hvala piranskim bratom za gostoljubje!

Mesec avgust romarsko ponovno oživi. Prazničnih dogodkov in skupin je več, pa tudi sami romamo. Veliko duhovne ponudbe, možnosti. Na Gori si utira pot praznik porciunkule, h kateremu posebej povabimo brate in sestre OFS. Tudi metropolitansko srečanje bolnikov na nedeljo pred Marijinim vnebovzetjem se je lepo prijelo. Opomba iz naših minoritskih vrst, čemu to srečanje na Gori, ni ravno umestna. Namreč, starejši in bolni bi na sam praznik težko prenašali gnečo. Tako

pa je tudi njim omogočeno doživeti družbo z Marijo vnebovzeto. Letos je mašo daroval upokojeni nadškof Franc Kramberger. Na vigilijo praznika Marijinega vnebovzetja, pri nočnem bdenju ter ves praznični dan, je bila množična udeležba romarjev, morda rekordna. Bogu hvala! Na Rokovo smo po pozni maši poromali tudi k bližnji Rokovi kapeli, kjer je bila pobožnost in manjša pogostitev. Romarji ljutomerske dekanije, zadnjo nedeljo v avgustu, so kljub spremenjenim časom zelo vztrajni; prav tako iz ptujskih župnij in Dornave na nedeljo po prazniku Marijinega rojstva. Duhovno bogat in lepo organiziran romarski shod je vsako leto tudi molitveni dan za duhovne poklice v začetku septembra. Zanj poskrbi center za duhovne poklice.

Ohranjamo in gojimo zaobljubljena romanja: na Svete Gore, za praznik Marije Snežne ter v Žetale k Mariji Trost ali »jarmek«, na nedeljo po veliki maši. Oboje tudi peš. Na Svete Gore romamo ponoči, organizirano s spremljevalnim kombijem gasilskega društva; dobro je poskrbljeno tudi za okrepčilo na tej dolgi poti (57 km). Letos je bilo pošteno vroče, sredi noči 27 °C. Vabimo vas, da se nam v prihodnje pridružite.

V novem pastoralnem letu in ob bližnji provincialovi vizitaciji želimo vsem bratom božjega blagoslova in varstva nebeške Matere.

v imenu Gorskih
p. Martin

O romar moj ...

Vrhunec letošnjih romanj je bilo ROMANJE S »PTUJSKOGORSKO MARIJO ZAVETNICO« ROMARICO v špansko Marijino svetišče TORRECIUDAD, od 11. do 16. septembra. Svetišče, v katerem hranijo več kot 500 replik Device Marije iz vsega sveta, leži na množično obiskani »Route Mariale« (Marijina pot) in povezuje med seboj Marijine božje poti: Montserat, Zaragoza in Lurd.

Češčenje Device Marije na tem mestu sega že v 11. stoletje in ga je dal prenoviti ustanovitelj Opus Dei, Jožef Marija Escriva. Začetki kapele Marijinih podob segajo v leto 1984, ko so ob deveti obletnici novega svetišča povabili znana Marijina svetišča na romanje. Povabljeni so tedaj s seboj prinesli replike svojih zavetnic, kar je kmalu postalo tradicija.

Oskrbniki svetišča Torreciudad, člani Opus Dei, so nas ob svojem obisku lani na Ptujski Gori povabili, da v to njihovo svetišče prinesemo znamenito Ptujskogorsko Marijo. Romanje je potekalo v organizaciji Slovenske minoritske province in TA Aritours ob strokovnem vodstvu ge. Alenke Žibret ter duhovnim vodstvom nadškofa Alojzija Cvikla in provinciala p. Milana Kosa.

Na pot smo se podali v zgodnjem ponedeljkovem jutru. Pot nas je vodila preko Italije v Francijo, kjer je bil naš prvi večji postanek v prestolnici Aix en Provence, čarobne dežele Provanse. Drugi dan smo nadaljevali pot do Barcelone, prestolnice Katalonije in seveda kulturnega središča Španije. S krožno vožnjo in sprehodom po mestu smo občudovali največje znamenitosti: simbol mesta, slovito cerkev, posvečeno sveti Družini »Sagrada familia«, v kateri smo obhajali sveto mašo, čudoviti park Guell, slovito promenado las Ramblas, gotsko četrt Barri Gotic v zgodovinskem delu Barcelone z mogočno katedralo. Športnega poraza Špancev na srečo nismo kaj dosti občutili. Z lepimi vtisi smo nadaljevali pot do benediktinskega samostana Montserat, kjer v baziliki hranijo čudoviti kip črne Marije, zaščitnice Katalonije, ki so ga v skalah te gore našli leta 880. Po ogledu in molitvi je sledil še preostanek poti do Zaragoze, katere pa si zaradi pomanjkanja časa nismo utegnili поблиže ogledati.

Romanje z romarico Marijo Zavetnico se je bližalo vrhuncu. V romarsko središče Torreciudad smo prispeli

v četrtek dopoldne; ta dan je praznik povišanja Svetega Križa. Po prijaznem sprejemu smo si ogledali multivizijo o nastanku svetišča in romanjih. Marijo Zavetnico smo v procesiji in ob petju litanij z odpevi O Marija, naša nada (Slomšek), ponesli v cerkev. Po običaju bo ostala na tem mestu nekaj dni, nato pa bo premeščena v kapelo Marijinega češčenja. Po ogledu številnih Marijinih podob z najrazličnejših koncev sveta, med njimi je od letošnje pomladi tudi brezjanska, smo slovesno obhajali sv. mašo. Ob slovesu smo rektorju svetišča izrazili željo, da nas z njihovimi romarji kdaj obiščejo.

Iz rajskega Torreciudad nas je pot vodila preko Pirenejev v Lurd.

Obisk Lurda je dal močan pečat našemu romanju. Večerna procesija z lučkami, med katero je v slovenskem jeziku zadonela pesem Zvonovi zvonijo in smo sredi številnih tujih jezikov tudi v slovenskem molili Zdrava Marija, je zares omehčala naša srca. Ganjeni od doživetij in z globokim duhovnim izkustvom ter medsebojno povezanostjo smo se podali proti domu, kamor smo prispeli v nedeljskih jutranjih urah.

Razen nekaj daljših prometnih zastojev, zaradi katerih smo bili primorani malce prilagoditi program romanja (brez slabe volje!), se je vse odvijalo v najboljšem redu in odličnem vzdušju. Odgovorni za romanje, duhovna voditelja g. nadškof in provincial, strokovna vodička ga. Alenka ter voznika avtobusa so nas vseh šest dni vodili in vozili s srčnostjo, vedrino in tenkočutnostjo. Pojoči pater pa je pridno ubiral strune in skrbel za pevsko vzdušje. K vedremu razpoloženju in duhovni ubranosti je prispeval seveda vsak udeleženec romanja. Bogu hvala! Hvala tudi vam, bratje, ki ste spodbudili in povabili farane na romanje!

Zraven molitvene naveze z vsemi, ki so (ste) se nam priporočili, sta nas preko valov Radia Ognjišče z domačimi povezala duhovna voditelja, nadškof in provincial. Med drugim sta povedala:

Nadškof Alojzij Cvikel: *»Marija je ena. Prihaja nam pa naproti po svetiščih, v kipih in nam razodeva svojo materinsko skrb in ljubezen, da bi bila naša sopotnica. Tudi geslo našega romanja je Z Marijo na poti, ker smo želeli, da bi na tem romanju poglobili našo zavest in vero, da je Marija z nami, da nas spremlja na poteh našega življenja. Zanimivo je, da smo kopijo podobe izročili prav 14. dan v mesecu, ko na Ptujski Gori vedno molijo za moralno pre-novo slovenskega naroda. Tako smo danes še posebej molili za to duhovno in moralno pre-novo slovenskega naroda.«*

P. Milan Kos: *»Ptujskogorska Mati je zavetnica, ki ima pod plaščem toliko oseb, in tako, kakor rečemo simbolično, danes dobiva še več oseb, ki bodo prihajali pred njo in tam prosili milosti. Gotovo je to lep trenutek in doživetje za vse nas, ki smo tukaj.«*

Marija Zavetnica, ki odslej domuješ tudi v Španiji, v svetišču Torreciudad, prosi za nas.

romar p. Martin

Minoritski samostan bl. Antona M. Slomška

Vsem sobratom pošiljamo lep, a že čisto jesenski pozdrav iz olimskega samostana. Dolgo vroče poletje je za nami. Bogu hvala za res lepo vreme, izredno velik obisk romarjev in turistov, še bolj pa za varstvo pred točo, strelo in drugimi naravnimi ne-

srečami. Marsikaj lepega in koristnega se je zgodilo v teh mesecih in tu je zapis vsega tega.

V nedeljo, 18. junija, smo obhajali zunanjo slovesnost praznika SRT. Pred začetkom sv. maše v cerkvi smo imeli procesijo z Najsvetejšim po vasi Olimje s štirimi oltarji. Zahvalili smo se Jezusu med nami, ki blagoslavlja, varuje in ohranja našo domovino, našo župnijo, naše družine, njihova polja, vinograde in sadovnjake in nam deli obilje duhovnih milosti. Procesije se je udeležilo veliko Olimčanov, pridružili pa so se nam tudi mnogi romarji in turisti od drugod.

V nedeljo po prazniku SRT so se z večerjo pričele tudi duhovne vaje za naše brate minorite v romarskem domu. Vodil jih je p. Janez Kmetec. Kot zanimivost naj zapišem, da so bili ti dnevi nekaj posebnega: v sredo smo imeli prvo premišljevanje v podružnični cerkvi sv. Andreja nad Olimjem, v četrtek pa na drugi podružnici sv. apostolov Filipa in Jakoba v Selah. Bratje so se pri nas dobro počutili in se duhovno okrepljeni vrnili v svoje samostane. V petek, zadnji dan duhovnih vaj, se jim je pri

sveti daritvi in pri obedu v samostanski obednici pridružil tudi provincial p. Milan Kos.

V času duhovnih vaj naših patrov, so iz podjetja KLI Logatec pripeljali nova okna za tretje nadstropje našega samostana, kjer prebivajo naši bratje. Ob duhovni prenovi duš bo v istem času narejena še prenova naših bivalnih sob, kjer živimo povezani z Bogom in med seboj.

V torek, 27. junija, smo se v Olimju srečali bratje slovenske minoritske province na bratskem dnevu, ki je bil tokrat še bolj slovesen. Prišlo je 22 naših bratov. Obhajali smo tudi zlato mašo našega p. Marijana Cafuta, obenem pa se spomnili še 40-letnice duhovništva p. Marjana Vogrina, 40 let slovesnih zaobljub p. Romana Tkauca, 30 let slovesnih zaobljub p. Franca Murka, 25-letnice slovesnih zaobljub p. Andreja Šegula, 70 let življenja p. Franca Meška in p. Janeza Kurbusa in 60-letnice p. Jožeta Petka. Godovne dneve pa so z nami obhajali: p. Anton Zajc, p. Anton Brinjovc, p. Vito Muhič, p. Slavko Stermšek in p. Janez Ferlež. Po slovesni sv. maši so se zbrali še v dvorani romarskega doma v bratskem pogovoru in pogovorih o naših dejavnostih v samostanih in župnijah, ki jih vodimo. Srečanje smo zaključili s slovesnim kosilom v samostanski obednici, kjer smo vsem sobratom jubilentom in godovnikom iz srca nazdravili z dobrimi virštanjskimi vini.

V Olimju je letošnje poletje zelo vroče, neviht za enkrat skoraj ni, zato pa je toliko več domačih in tujih romarjev in turistov. Ob sobotah imajo v teh poletnih mesecih naši patri polne roke dela, vrstijo se slovesne poroke iz vseh koncev Slovenije, včasih tudi iz tujine. Toliko porok, kot jih imamo letos, še ni bilo v Olimju, odkar so naši patri prevzeli to župnijo. Tudi mnogi starši iz drugih župnij si želijo imeti krst otroka pri nas, v naši prelepi olimski cerkvi. Poleti imamo tudi lep obisk udeležencev duhovnih vaj in srečanj v romarskem domu. V prvem delu meseca smo gostili molivce za duhovne poklice, ki jih je vodila s. Štefka, uršulinka. Tudi mnogi duhovniki pripeljejo svoje mlade kristjane

v Olimje, kjer imajo sv. mašo, po njej pa mladini razkažemo našo cerkev, lekarno in zeliščni vrt. Upamo, da tudi na tak način navdušimo koga od mladih, da začuti v sebi duhovni poklic.

Za nekaj dni se je pri nas ustavil tudi misijonar, jezuit p. Stanko Rozman, ki je na obisku v domovini in zbira prispevke za svoj misijon v Zambiji in na Malaviju. Pri vsakodnevnih obedih smo se spominjali tudi našega p. Miha Drevenška, ki ga imajo Zambijci še danes v svojih srcih in spominih. Tudi našo bratsko skupnost je v teh dneh presenčila in razžalostila odločitev p. Dominika Tikviča, da v mesecu novih maš zapusti redovniško življenje. Izguba vsakega brata je huda preizkušnja, saj nas že bolezen koga od bratov spravi iz tira in drugim naloži več dela. Tako je v tem mesecu br. Jože vsak dan gost v Termah, saj hodi na terapije zaradi zloma noge pred dvema letoma. Zadnje dneve v maju so mu zdravniki pobrali iz gležnja vijake in sanitetni material. Rana se je hitro zacelila, zdaj pa potrebuje še nekaj razgibavanja noge pod strokovnim vodstvom zdravstvenega osebja.

V soboto, 22. julija, so se zakonci, ki se vsak mesec zbirajo na srečanjih v našem samostanu, skupaj s p. Francem Murkom, ki je duhovni voditelj teh srečanj, odpravili na celodnevno potovanje in božjo pot na Donačko goro k sv. Donatu. Celodnevno druženje odraslih in otrok iz naše zakonske skupine prinaša veliko pozitivnega v njihovo vsakdanje življenje in jih utrjuje v medsebojni povezanosti in želji, da bi vsak dan in vedno izpolnjevali Božjo voljo. Zakonska skupina, ki se vsak mesec srečuje v romarskem domu, je sestavljena iz šestih zakonskih parov z mnogimi otroki iz župnij Olimje, Podčetrtek in Sv. Ema. Je sad sv. misijona, ki je bil pred dvema letoma v župniji.

Zadnji teden v juliju smo gostili v romarskem domu 41 pohodnikov iz vse Slovenije, ki jih je duhovno spremljal jezuitski pater David Bresciani. Skupaj smo obhajali večerno sv. mašo, pri kateri je pater razložil namen tega pohoda, ki je v prijateljskem druženju, molitvi in delu za mir med vsemi

ljudmi. Peš so priromali s Ptujске gore. Po večer- ni maši jim je p. Ernest razložil zgodovino našega kraja, cerkve, samostana in lekarne, ki je zdaj že 27 let v oskrbi patrov minoritov. Naslednje jutro so se po obilnem zajtrku v naši jedilnici odpravili proti naslednjemu cilju. Obiskali so še Marijino božjo pot na Svetih gorah.

Uršulinka, s. Štefka, ima poseben dar, ki ji pomaga, da tudi sredi poletnih dni najde mlade in malo starejše in jih povabi v Olimje na duhovne vaje v tišini. Tudi ob koncu julija je pripeljala skupino 15 udeležencev duhovnih vaj. Pri duhovnem vodstvu ji pomaga župnik iz Gornjega grada, nekdanji tajnik celjskega škofa Stanislava, gospod Ivan Šumljak. Zavidanja vredno je sodelovanje skupine pri prenovi njihovega duhovnega življenja, saj so ves teden preživeli v tišini svojega srca in duše, ob molitvi, sv. maši in premišljevanjih.

Zadnji počitniški mesec avgust je bil naš romarski dom ves čas poln. Skupine si kar podajajo roke. Veseli smo mladih in odraslih, ki želijo v zavetju Marije in njenega moža, sv. Jožefa, preživeti nekaj lepih dni v molitvi in premišljevanju. Tako smo znova gostili skupino, ki jo je pripeljala s. Štefka Klemen na duhovne vaje v tišini. Za njo pa so prišli še mladi animatorji iz Šentvida pri Grobelnem.

Duhovno ponudbo smo ta mesec obogatili tudi za duhovnike, ki bi radi pri nas v miru, molitvi in premišljevanju preživeli svoj počitniški dopust. Tako smo gostili v domu duhovnika Draga Žumerja iz župnije Lj. Kašelj Zalog, kaplana Petra Možino iz župnije Lj. Sv. Križ, znova pa nas obiskal je tudi p. Stanko Rozman, dolgoletni misijonar v Zambiji in Malaviju, ki se vrača nazaj v Afriko.

A tudi domači patri so sklenili, da še polepšajo ta naš košček raja na zemlji. Lotili smo se gradbenih del na prostoru pred notranjim dvoriščem samostana, ki je bil še neizkoriščen. Že dolgo smo premišljevali o tem in se končno na zadnjem kapitlju v juliju tudi odločili. Iz prostora, ki je namenjen straniščem, bomo naredili večji prostor za skladišče čajev, tinktur in mazil, ki bo bližje naši zeliščni

lekarni. Stranišča, ki so postavljena v pritličju med zeliščno lekarno in prostorom za župnijska srečanja, ki mu pravimo Betanija, bomo predstavili na prostor za poletnim kozolcem, ki služi kot garaža za avtomobile. Delavci, pod vodstvom podjetnika Franca Murka, so lahko začeli z deli že prvi teden v avgustu. Najprej so položili talne betonske plošče do lesenega kozolca, nato so položili cevi za odvodnjavanje in napeljali kanalizacijo ter jo povezali z obstoječim sistemom. Na mestu, kjer je včasih bil četrti stolp gradu pa so postavili nova stranišča. Večina del je bila zaključena do našega velikega župnijskega praznika, Marijinega Vnebovzetja.

Drugi teden v avgustu je odšel p. Franc k Sveti Trojici, kjer so imeli naši animatorji tedensko pripravo na letošnji oratorij. K nam pa je prišel za en mesec br. Rufin, ki se je pod duhovnim vodstvom p. Ernesta pripravljaval na slovesne zaobljube. Bil je tudi zelo koristen pomočnik pri vseh samostanskih opravilih.

Prav na obletnico spomina na hudo nevihto in

vodeno strelo, ki je na Lovrenčevo, leta Gospodovega 2016, zadela vrh cerkvenega zvonika v Olimju in ga porušila, se je letos prvič nad Olimje zgrnilo slabo vreme s hudo nevihto. Začelo se je med večerno sv. mašo. Po obhajilu se je začelo bliskati in nenadoma nam je zmanjkalo elektrike. Zunaj je divjala nevihta z močnim vetrom, točo in deževnimi nalivi. Okna na hodniku smo imeli vsa odprta, ker jih mizarji prenavljajo in skozi je pričel teči dež. Hiteli smo jih zapirati, a voda je že bila na policah. Druge škode pa naliv ni naredil. Zunaj je divjala nevihta in naredila kar nekaj škode. Tako sta se smreki pred Romarskim domom, ki sta rasli na začetku makadamske poti, ki vodi od doma pa do samostanskega dvorišča - to pot so popoldan delavci že prenovili in opremili z dvema vrstama cementnih kock - prelomili na dvoje in vrh ene je padel na leseno ograjo in jo močno poškodoval. Prav tako je bilo nekaj škode tudi na drugih drevesih in rastlinah na našem zeliščnem vrtu in okoli njega. Kar dobro smo jo odnesli. Na god sv. Klare, torej naslednji dan, so prišli že zgodaj zjutraj delavci in tudi nekateri župljani, ki so bili določeni, da očistijo in pripravijo cerkev in okolico za praznovanje Marijinega Vnebovzetja, in začeli z odstranjevanjem vej in čiščenjem okolice. Eno od zlomljenih dreves so požagali in odstranili, drugo bo ostalo in se verjetno zaraslo, le tako lepo kot pred nevihto ne bo več.

11. avgusta je p. Ernest obhajal tudi 71. rojstni dan. Gospe, ki skrbijo za čistočo sob in hodnikov romarskega doma, so mu pripravile majhno bio da-

rilo: prvo letošnje grozdje, nekaj sadja in zelenjave. Delavci mizarstva Sekirnik pa so na ta dan zaključili s prenovo oken v sobah patrov in na hodnikih. Na praznik Marije Vnebovzete je bila majhna vasica Olimje pod goro Rudnico svečano okrašena. Mati Marija je prijazno sprejemala množico vernih romarjev iz vse domovine in tudi iz drugih evropskih držav. Bilo jih je preko 1000, ki so se zbirali pred starodavnim samostanom in cerkvijo, ki so kot čudovit duhovni šopek za praznik naše skupne matere in kraljice slovenskih src molili, peli, prosili in se zahvaljevali za mnogoterne uslišane prošnje.

Poleg domačih patrov in sosednjih duhovnikov se je množici vernikov pridružil generalni vikar celjske škofije, g. Marjan Jezernik, ki je najprej vodil slovesno procesijo z Najsvetejšim in starodavnim Marijinim kipom po vasi Olimje, nato pa nagovoril številno množico Marijinih častilcev, ki ni mogla v sicer veliko svetišče Matere Božje, je pa sledila bogoslužju s pomočjo zunanjega ekrana in ozvočenja. V svojem nagovoru nas je spomnil na preroške besede bl. škofa A. Martina Slomška, ki je v tem Marijinem svetišču obhajal svojo novo mašo in je bil velik častilec Božje Matere. »Nebesa se radujejo, ko Jezus sprejema svojo Mater v svojo slavo. Tudi mi se veselimo njenega poveličanja, saj tudi danes potrebujemo Marijino materinsko pomoč in njen življenjski zgled. Ona je zagotovilo tudi naše zemeljske in večne sreče. Naše matere so se z veliko ljubeznijo obračale k Njej, ki jim je bila zgled vere, upanja in ljubezni. Tudi danes ohranimo to dragoceno doto naših mater.« Svoje razmišljanje je zaključil s Slomškovimi besedami: »Srečni so otroci, ki imajo dobro mater, še bolj srečni pa so tisti, ki so si izbrali Marijo za svojo mater in priprošnjico.« Ostanimo tudi danes njeni zvesti in ljubljene otroci, je zaključil svoj nagovor celjski opat Jezernik.

Lepo vreme, velika množica romarjev in turistov ter skrbno pripravljeno bogoslužje mnogih župnijskih sodelavcev iz župnije in drugod je pripomoglo, da smo vsi doživeli resnično izkušnjo bratstva, ki ga more ustvariti samo Božja Mati Marija. Če bo

kaj združilo naš, v zgodovini tolikokrat preizkušen slovenski narod, bo to zagotovo Marija, ki je bila vedno naša dobra mati in vodnica. V to smo toliko bolj prepričani, kolikor večji je obisk na ta praznik po vseh slovenskih Marijinih svetiščih.

Za vikend po Veliki maši smo imeli v romarskem domu 35 pevcev s Primorske, iz kraja Marezige pri Kopru. K nam so prišli na intenzivne pevske vaje. V nedeljo po Marijinem prazniku, 20. avgusta so za vse, ki so bili pri sv. maši, pripravili pred cerkvijo kratek koncert.

Jesen se hitro približuje in naše notranje dvorišče smo tako uredili, da bo zasijalo v prvotni lepoti. Delo je v zadovoljstvo vseh prevzel obrtnik Murko Franc s svojimi pomočniki.

Za zadnje dni avgusta sta jezuitska patra Marjan Kokalj in Damjan Ristič pripeljala nekaj mladih na osebno vodene duhovne vaje v tišini.

Zadnji dan avgusta pa se je od nas poslovil in odšel v samostan k sv. Petru v Ljubljano br. Rufin. Bil nam je zgled ponižnega in vestnega redovnika, ki bo čez leto dni že oral ledino v Gospodovem vinogradu na Slovenskem. Bog naj mu podeli obilo svojih milosti in pristno Frančiškovo karizmo.

Tudi v Olimje je prišla jesen in za malo mašo se ni več čutilo poletja. Tudi naši patri so odšli ta dan na Ptujsko goro k Mariji pod plaščem, kjer so se pridružili ostalim bratom ob spominu na 100. obletnico Vojske Brezmadežne (Militia Immaculatae - M. I.), ki jo je ustanovil sv. Maksimilijan Kolbe v Rimu. Po koncu slovesnosti, ki jo je vodil

provincial p. Milan Kos, so si ogledali tudi kratek film o tem.

Pričel se je tudi verouk in naša patra Ernest in Franc sta že prvi teden zbrala pri veroučni uri mlade iz naše župnije. Seveda jih je nekaj še manjkalo. Niso pa umanjali romarji, ko so se podali na romarsko pot od Ponikve do Olimja v spomin na našega bl. Škofa Slomška. Letošnje romanje je bilo pod geslom: Od krsta do nove maše. Romanje so zaključili s sv. mašo v kapeli našega romarskega doma, ki jo je daroval g. Jože Planinšek, direktor doma sv. Jožefa nad Celjem.

23. 9. smo v Olimju obhajali Slomškovo nedeljo in praznik krajevne skupnosti Olimje. Po sv. maši smo bili vsi povabljeni na prenovljeno samostansko dvorišče na okusen golaž in pijačo.

Prejšnji teden pa je naš br. Jože Stroj in obhajal svoj rojstni dan in se čisto približal Ambrahamevemu letu. Sodelavke in naša gospodinja so mu pripravile dobro in lepo torto. Patri pa smo mu čestitali in mu zaželeli veliko potrpljenja z nami in vsemi obiskovalci, ki jih dnevno sprejema v zeliščni lekarni.

Bliža se Slomškova nedelja, ki je tudi naš župnij-

ski in krajevni praznik. Sovpada z datumom nove maše bl. A. M. Slomška, ki jo je 26. septembra 1824 daroval na oltarju Marije Vnebovzete v Olimju. Po slovesni sv. maši se farani vedno zberemo tudi na samostanskem dvorišču na kulturni prireditvi v čast velikemu Slovencu, učitelju in buditelju vere in omike v našem narodu. Upam, da nam bo tudi vreme naklonjeno.

Naj bo Božji blagoslov tudi z vami, ki boste to prebrali, v upanju, da nas novičke iz naših samostanskih skupnosti vse bogatijo in spodbujajo k še večjim naporom v blagor Gospodove črede.

p. Jože Lampret in sobratje

IZ NAŠIH MISIJONOV

Iz Bližnjega vzhoda

Kljub temu, da se nahajam na vizitaciji v Libanonu, sem se odločil, da napišem nekaj vrstic in da na grobo podelim z vami svojo pot skozi zadnje obdobje. V naši kustodiji se je v zadnjem času marsikaj spremenilo. V Turčiji smo se že pred leti odločili, da zapustimo Izmir, a se zdi, da je bila to napaka, saj je v Turčiji težko najti mesto, katerega prebivalci bi bili po mentaliteti tako široki in odprti. Druga odločitev v zadnjem času je zadela tudi naš samostan v Iskenderunu, ki se nahaja v bližini sirske meje, kjer dva od naših bratov služita na škofiji in oskrbujeta malo krščansko skupnost, vezano na katerdralo. Tamkajšnji škof je mgr. Paolo Bizzeti, jezuit, ki si po dolgi prekinitvi po smrti škofa Luigija Padoveseja prizadeva, da bi spravil stvari v red in malo skupnost usmeril na pot evangelija in upanja. Koliko je mogoče, si prizadevamo za pomoč beguncem – kristjanom, ki so še ostali v Turčiji v velikem številu. Med drugim sem tudi sam vodil projekt skupaj z Misijonskimi družbami Združenih držav, trenutno pa zopet ponujajo naslednjega. Razen tega še vedno opravljam vse, kar je potrebno za organizacijo misijonske nedelje v oktobru v vseh skupnostih po turčiji.

Trenutno nas škof Bizzeti prosi, da bi sprejeli cerkev in samostan v Trabzonu, na Vzhodu,

ob Črnem morju, kjer že osem let živi en sam jezuitski duhovnik in mu zdravje več ne dopušča, da bi ostal. Tam je edina cerkev za področje, ki pokriva razdaljo 500 km. Od 23. do 26. oktobra imamo srečanje bratov v Istanbulu, kjer bomo med drugim obravnavali tudi to vprašanje, da bi mogli na kapitlju prihodnje leto škofu dati pravi odgovor.

Druga manjša skupnost v Turčiji pa je skupnost, kjer živim, in sicer se nahaja na obrobju Istanbula – Büyükdere. Ko pišem te vrstice, povodenj zaliva vrt in vse spodnje prostore samostana. V skupnosti smo trije bratje: najstarejši, ki je tudi gvardijan – brat Atanazy, po rodu je Poljak, fra. Mihaitia in jaz. Kraj je lep, tako da ob koncu tedna velikokrat gostimo različne skupine, ki prihajajo na duhovne vaje ali na druga srečanja. Najbolj so zanimivi Afričani, predvsem Nigerijci. Med njimi so karizmatiki, ki imajo zares živo molitev; ko molijo, bi njihova molitev lahko podrli jerihonske, beri, cerkvene zidove. Kolikor mi čas dopušča, se še vedno ukvarjam s prevajanjem oziroma obdelavo besedil v turščini in mi to prinaša veliko veselja. Mlajši sobrat Mihaitia pa je doslej pridno hodil v šolo in študiral turščino.

Bratje v skupnosti sv. Antona Padovanskega služijo v vsem, kar se nanaša na cerkev, ki se nahaja v središču mesta; v zadnjih letih je romarjev in turistov iz Evrope sicer malo, vendar je še vedno veliko Turkov in muslimanov iz Arabskih dežel ter Irana, ki radi obišejo cerkev; mnogi tudi prižgejo svečo in izmolijo kakšno molitev. Glede naše prihodnosti je naše najtežje vprašanje vprašanje lastništva nepremičnin. Imamo veliko težav pod pravnim vidikom in smo v tožbi za lastništvo zemljišča okoli cerkve ter stavb, ki jo obdajajo; samostan sam je na srečo izzvzet. Upajmo na božjo pomoč in na pravičnost turškega sodstva. Pri svetem Antonu je vedno tudi veliko gostov: sobratov, duhovnikov in drugih, ki se ustavijo pri nas. Naj se pohvalimo z najstarejšim članom p. Luigijem Ianittom, ki ima že 96 let in je pred kratkim slavil 70-letnico svojega mašniškega

posvečenja.

V Libanonu imamo dve skupnosti. V Bejrutu je naše pastoralno delo bolj v francoščini – ob nedeljah imajo pet maš; samo ena je v arabščini. Pri dveh mašah je cerkev polna. Razen tega imajo nad 200 veroučencev, in več kot 200 skavtov; skrbijo tudi za druge socialne dejavnosti za uboge. V dolini Bekaa (Zahle) se nahaja naša nazadnje ustanovljena skupnost, kjer gre h kraju gradnja cerkve in je samostan namenjen za naš postulat in delo z mladino. Tam si bratje tudi veliko prizadevajo v delu z begunci, pri čemer je pomagal Karitas Antoniana.

Če naj povem kaj o najpomembnejših dogodkih lanskega leta, ne morem mimo dveh duhovniških posvečenj, ki smo jih imeli v mesecu juniju in juliju. Posvečena sta bila fra. Andrew Hochstedler in fra. Elia Paolo Marswanian. Fra. Elia Paolo je bil posvečen v Bejrutu, in sicer po armenskem obredu. Fra. Andrewa pa je posvetil naš škof Mgr. Cesar Essayan, in sicer v Istanbulu. Slovesnost je bila zelo lepa in se je zbralo tudi veliko prijateljev fra. Andrewa iz protestantskih cerkva, kajti njegova družina je protestantska. On se je spreobrnil in sprejel katoliško vero, starši mu niso nasprotovali, čeprav je njegov oče protestantski pastor, ki je dolga leta vršil službo v Istanbulu,

kjer je fra. Andrew bil tudi rojen. Zaradi tega je za našo kustodijo izredno dragocen poklic, vendar ga generalna kurija hoče za vsako ceno v Rimu, pri čemer smo bili kar nezadovoljni. Drugi primer, ki ga imamo, je, da so brata, za katerega smo dolgo prosili, da bi prišel služiti v Istanbul, kjer poleg Afričanov oskrbujemo tudi filipinsko skupnost, poslali v Sveto deželo, in sicer za medfranciškovski projekt Emavs. Tukaj na periferiji se sprašujemo, ali ima generalno vodstvo resničen občutek za našo revščino, kakor tudi za revščino marsikje drugod. Postavljam si vprašanje, koliko so zares smiselni določeni projekti, ki naj bi pokazali "drugačnost" in originalnost frančiškove karizme; za navadno, trdo delo, pa je težko najti človeka. Res pa je, da bi moral red, tako v središču, kakor tudi na periferiji, vložiti vse svoje moči v začetno formacijo; vse bolj pa se izkazuje potreba po globoki, trajni formaciji. Hvala Bogu, imamo tri postulante in enega študenta teologije v Assisiju.

Naj med lepimi dogodki, ki sem jih doživel letos, omenim tudi naše skupno romanje – duhovne vaje po stopinjah p. Maksimilijana Kolbeja. Bila je izredno lepa izkušnja, morda tudi zato, ker smo se sami prej dobro pripravili in smo na vseh krajih, ki smo jih obiskali, tudi sami oblikovali naš duhovni program. Videli smo tudi najpomembnejša središča poljske duhovnosti ter kraje, ki pričujejo o poljski kulturi in veri. Vsekakor je vsem ostal v globokem spominu Auschwitz in Brzezinka, kjer smo na dolgem križevem potu premišljevali o strašnem trpljenju ljudi na tem kraju, o žrtvah, o zlu ter o svetosti sv. Maksimilijana Kolbeja.

Za dopust sem imel lepo priložnost iti s skupino romarjev iz Slovenije v Armenijo. Med njimi nas je bilo osem duhovnikov in smo doživeli posebnost te dežele, njeno revščino in trpljenje skozi zgodovino. Obenem pa smo se ustavljali v samostanih, zgrajenih skozi zgodovino; bili so pomembna središča krščanstva, armenske kulture in samobitnosti. Z ene strani divji narodi, z druge strani islam, s tretje pa komunizem: vsi so temu narodu zadali težke rane; pa vendar, kljub

vsemu ostaja življenje. Ne glede na to, da je tako ranljivo, ostaja tudi upanje v srcih mladih, ki smo jih srečali. Doživetje tega romanja mi je znova utrdilo spoznanje, da je življenje božji dar in da je neizmerno dragoceno; Bog daj, da bi se vedno zavedali, da ga nosimo v glinenih posodah.

Vsem lep pozdrav z druge strani Sredozemskega morja, iz Bejruta, kjer se spominjam lepih let, preživetih v našem samostanu; zdi se mi, kakor da bi bilo včeraj, a je minilo že 16 let, kar sem zapustil Libanon. P. Žalil in p. Maksimilijan, ustanovitelja našega reda v Libanonu, ne nehata pripovedovati o sanjah Maksimilijana Kolbeja, da bi v teh krajih ustanovil Niepokalanov.

Vse dobro,
p. Martin Kmetec

Kazahstan

Dragi bratje in vsi ki prebirate Sporočila,

Spet pišem med vožnjo z vlakom domov iz Pavlodarja. Zgleda, da največ časa za pisanje najdem med vožnjami na vlak. Tokrat nisem sam, z mano se vozi g. Sandi Koren, župnik iz Mozirja, ki je prišel k nam za en mesec. Malo na oddih, malo, da pogleda situacijo pri nas. Dogovarjava se, da bi drugo leto prišel s skupino moških, da bi pri nas pomagali na misijonu, in sicer pri moških opravili – gradnja in popravila strehe.

Te dni nas čaka praznovanje sv. Frančiška, še prej pa bomo skupaj z našimi sestrami usmiljenkami in sosedi lazaristi praznovali sv. Vincencija. V njegovo čast so zgradili cerkev na eni od svojih podružnic. V ta namen pride kar nekaj gostov iz tujine, med njimi tudi njihov generalni predstojnik g. Tomaž Mavrič. Med enim in drugim praznikom pa sem obljubil pomoč v Kostanaju, tako da bova na vlak prepotovala v eno smer 800 km. Vzel sem karte za nočni vlak, da bo čas hitreje minil.

Drugače pa je že dva dni ponoči pod ničlo in upam, da se še malo ogreje, ker smo pred dnevi komaj uspeli zaliti plato za novo garažo, da jo uspemo postaviti in bo imel kombi zaščito pred mrazom. Največ problemov nam je povzročila greznica, ki smo jo morali prestaviti, saj je puščala in se je v njej nabirala podzemna voda oz., ko je bila polna, je iz nje teklo ven. Pa tudi nekajkrat se je zaradi tega zabila kanalizacijska cev. Še posebej je bilo to nerodno, ko nas je bilo v hiši veliko, ko smo imeli prostovoljke iz Slovenije. Sedaj zadoščamo celo slovenskim standardom, saj smo postavili eko-greznico, ki očisti 98 % vode in jih vrača v okolje. Mi pa smo zato postavili še zbiralnik, da bomo nekaj vode lahko uporabili poleti za zalivanje trave in rož. Sedaj pa še malo pogleda nazaj. Spomladi oz. zgodaj poleti smo okoli cerkve položili tlakovce in sedaj se bomo lahko med procesijami sprehodili po lepi in suhi potki. Želja je še, da bi ob njej, ko najdemo denar, postavili še stebričke za meditacijo skrivnosti rožnega venca. Malo večji zalogaj v financah pa je zamenjava ogrevanja cerkve iz kurilnega olja na plin, ki je več kot pol cenejši. Investicija bi se pri današnjih cenah povrnila verjetno v 4 oz. 5 letih. No, letos nismo uspeli zbrati dovolj sredstev v ta namen. Tako smo projekt prestavili v naslednje leto, kot projekt župnije, ki jo upravljamo.

V juliju so k nam prišle tri prostovoljke iz Slovenije kot pomoč pri izvedbi projektov za otroke. Marija, Ivana in Monika. Dve ljublančanki in ena primorka. Med nami so bivale en mesec. Prvi večji izziv je bila priprava in izvedba oratorija. Letos nismo mogli uporabiti slovenskega, ker imamo med udeleženci oratorija več kot polovico otrok, ki niso kristjani. Zato smo za temo vzeli film Moana. Število udeležencev se je glede na lani povečalo in smo imeli okoli 80 otrok. Letos nismo imeli izleta. Računali smo, da si bomo ogledali EXPO 2017 v Astani, a je to postalo neizvedljivo oz. logistično pretežko. Vseeno je bilo super. Se pozna, da smo imeli že 5. oratorij odkar sem prišel, saj so tudi naši animatorji (čeprav večinoma 13–15 letni) svoje delo dobro opravili. Za nagrado pa smo potem z

njimi obiskali EXPO. Potem smo z prostovoljkami obiskali še Pavlodar in Azornoje in se pripravili na izvedbo počitnic za otroke.

Počitnice smo izvedli v Novokubanki, kjer so nas pod svojo streho sprejele sestre usmiljenke. Z nami je potovala mama ene naših mladink in nam pomagala v kuhinji. Vsak dan smo se kopali v reki in imeli razne delavnice. En dan pa nas je lokalna šola povabila, da smo si ogledali njihov muzej, kjer so nam predstavili zgodovino šole in kraja.

Po slovesu slovenskih deklet sem z mladimi šel na petdnevno srečanje za mlade, ki poteka v Marijinem središču Azornoje. Naši mladi so tam pomagali tudi

kot del pripravljalne skupine in imeli pripravljenih par krajših nastopov. Veseli smo se vrnili domov. Na žalost letos nisem mogel na peš romanje v Kamišinko, ki je bilo takoj po romanju za mlade, ker smo v goste dobili skupino poljske televizije, ki snema film o Kazastanu in je Pawel potoval z njimi, jaz pa sem doma skrbel za maše in farane.

V septembru sem večino časa preživel z lopato v roki, ker smo kopali in gradili. Najprej greznico in potem še plato za garažo. Vmes je bilo tudi štiridnevno srečanje za duhovnike naše škofije v Sučinsku. Vrh srečanja je bilo somaševanje škofov (eden tudi iz Poljske) in nuncija pri maši, pri kateri so razglasili tamkajšnjo cerkev za škofijsko romarsko središče Marije zaščitnice družin.

Po srečanju pa je k nam priletel g. Sandi. Že naslednji dan sem ga odpeljal s seboj do Sučinske, ker je bilo en teden po našem srečanju še srečanje za sestre, ki delujejo v škofiji. Z nekaterimi sestrami sem se dobil po kosilu, da smo se dogovorili o nadaljnjem delu s skupino za mlade Samuel, kjer pripravljamo mlade na aktivno življenje v njihovih župnijah. Po srečanju pa sem pomagal še spovedovati, ker prejšnji dan vse sestre niso prišle na vrsto med spokornim bogoslužjem ali pa so se hotele spoved v angleškem jeziku.

Ko boste brali te vrstice, upam, da bodo že rasli oz. stali zidovi garaže in bomo postavljali streho. Zmolite kakšen očenaš, da nas zima ne bo prehitela. Želim obilo duhovnih darov ob praznovanju praznika sv. Frančiška. Čestitke vsem, ki praznujejo jubileje (17. 10. bo pri meni in Andreju F. 25 let kar sva končala noviciat, če se ne motim).

V molitev priporočam tudi »naša dva« kandidata-postulanta, ki bivata v Peterburgu v Rusiji.

Miha in bratje
iz Kazastana

København

Tokrat sem si resnično moral priporiti čas, da vam lahko napišem nekaj vtisov iz življenja pri nas na severu. Čeprav mogoče koga zmrzi, ko pomisli na te naše kraje, pa vam lahko iskreno povem, da mi ta klima kar ustreza. Pred nami je sicer šest zimskih in temačnih mesecev, za katere Danci pravijo, da so najbolj nevarni, da človek dobi zimsko depresijo. Zato pa sem si že rezerviral letalsko karto, da bom po Božiču za nekaj dni pobegnil v Slovenijo.

Čeprav sem trenutno sam, pa je življenje kljub temu pestro, saj iz dneva v dan prihajajo nove zadolžitve. Na našo skupnost pa prihaja vse več prošenj za pomoči. Tako imava občasno maše tudi pri sestrah. Tokrat več dela pade name, saj je p. Tomislav odpotoval na Hrvaško, ker letos praznuje srebrno mašo. Tako bo ta žlahtni jubilej praznoval v krogu svojih bratov iz province in sorodnikov.

V teh dneh odhaja v Assisi tudi naš generalni vikar msgr. Niels, ki je odgovoren za našo župnijo in mi je dal vedeti, da ga bom moral nadomeščati. Sicer danske maše zame niso več problem, le veliko časa je potrebno za pripravo. Sedaj razumem, kako pomembna je priprava na mašo in jo povsem drugače doživljam, ko si moram molitve in evangelij nekajkrat prebrati, preden stopim pred oltar in ljudi. Pridigam še sicer ne, ampak kot kaže, bo tudi to kmalu potrebno.

Jezikovno šolo redno obiskujeva. Po spletu okoliščin sva pristala v različnih razredih, kar je po eni strani tudi dobro. Ne da bi se hvalil, sem jaz malo pobegnil naprej in sem že uspešno opravil prvi test iz danščine in napredoval v višjo stopnjo. No, sobrata to še čaka, ko pride nazaj iz Hrvaške.

Zelo sva vesela tudi gostov, ki radi pridejo obiskat naš misijon. Tako sva bila deležna obiska br. Theodora iz Assisija, ki je po rodu Danec, živi in deluje pa v svetem samostanu. Tokrat je bil le za kratek čas, konec novembra pa ponovno pride in želi ostati z nama čez božične praznike.

Seveda pa sva bila zelo vesela tudi obiska generalnega asistenta p. Miljenka Hontića in našega

provinciala p. Milana Kosa, ki sta pripotovala na bratski obisk. Hkrati sta ta čas izkoristila tudi za srečanje s škofom msgr. Czesławom Kozonom in generalnim vikarjem. Ob tej priložnosti je bil podpisan dokument, s katerim se naša skupnost lahko uradno registrira na Danskem.

V sredo, 6. septembra, pa smo obiskali tudi sobrate v Jönköpingu na Švedskem. Po skupni maši in kosilu smo obiskali še samostan sester sv. Brigite in romarsko svetišče v Vadsteni, nazaj grede pa smo se ustavili tudi pri sestrah benediktinkah.

Konventualna maša v Jönköpingu

Tako, pa mi je uspelo nekaj spraviti na papir na sam praznik svetih nadangelov Mihaela, Gabriela in Rafaela. Zvečer me čaka še danska maša in adoracija z Božjim ljudstvom pred Najsvetejšim. Hvala, da ste si vzeli čas za branje in naj vas angeli varujejo na vseh poteh življenja.

p. Tomaž Majcen

»ZAUPANJE in PREDANOST«

»TRUST & COMMITMENT« je geslo sedanjega poveljnika KFOR (pripadnikov mednarodnih enot v okviru misije NATO na Kosovu). Zanimivo, da se lahko v tej kombinaciji besed najde tudi vsakdo izmed nas redovnikov minoritov. Zaupati in biti predan ... Komu, kako, zakaj sploh ... so vprašanja, na katera si lahko vsakdo izmed nas odgovori posebej v dneh okrog praznovanja godovnega dne našega redovnega ustanovitelja sv. Frančiška Asiškega.

Na Kosovo, konkretnije v Peč, sem prispel 6. aprila in ostanem predvidoma do 30. oktobra. Po letih 2007/2008, 2012 in 2015 sem tako na Kosovu četrtič na »polni misiji« (6 mesecev oz. več). Sem že kar domač z okoljem in tudi z ljudmi, saj nekatere srečujem že od prve misije, ko smo 17. februarja 2008 bili priče razglasitve neodvisnosti Kosova. Spomnim se tednov okrog tega datuma, ko je situacija na tem področju bila še posebej negotova... A nevarno je, da določena dejanja kot tudi razmišljanja postanejo »rutina«. In prav »rutina« je ena izmed nevarnih stvari – vojaka in kaplana na misiji, šoferja za volanom, moža/žene v družini, redovnika v redovniškem življenju ...

Obenem je četrta misija na Kosovu priložnost, da vojakom, ki so na misiji prvič, in tudi sebi, svetuješ, kar si se naučil iz izkušenj (»lessons learn«) in da tudi poiščeš odgovore na nove izzive. Tukaj sem se v zadnjem času našel predvsem v svetovanju in skupnemu iskanju odgovorov na vprašanja, ki se nanašajo na delo vojaškega kaplana (ne glede na veroizpoved) na mirovni misiji. Zato sem vesel, da se vojaški kaplani KFOR srečujemo na tri tedne. To je priložnost, da:

- podpiramo eden drugega s poslušanjem;
- podpiramo eden drugega z nasveti;
- se pogovarjamo o izzivih/težavah, s katerimi se preko vojakov in tudi sami srečujemo;
- živimo bratstvo/sestrinstvo (so tudi »kaplanke« protestantskih vej) kot duhovniki/kaplani;
- skupaj molimo in se srečujemo ob mizi božje besede (ker je večina kaplanov protestantske veroizpovedi nimamo svete maša);
- si podeljujemo zakrament svete pokore;
- načrtujemo skupne aktivnosti (npr.: romanje pripadnikov KFOR v Letnico – osrednje božjepotno svetišče na Kosovu – ob prazniku Marijinega vnebovzetja);
- obiščemo verska središča (pravoslavne samostane

in cerkve, katoliške cerkve in mošeje, razne skupnosti in verske institucije (škofija, katoliški vrtec in osnovno šolo);

- se usposabljam v vojaških veščinah (orientacija, letenje s helikopterjem, plezalne veščine v skalnem hribovju ...).

Seveda pa je na prvem mestu »Ministry of presence« – služba prisotnosti 24/7 (biti na razpolago za pogovor in svetovanje; kot duhovnik pa tudi spoved, pripravo in podeljevanje zakramentov; organiziranje in izvedbo spoznavanja verskih, kulturnih in zgodovinskih znamenitosti območja delovanja; pomoč pri organiziranju športnih in družabnih srečanj ...). Prav v tem se tudi izpopolnjuje moje duhovniško oz. redovniško poslanstvo kakor tudi poznavanje in razumevanje vojaških veščin. Sveto mašo darujem na vseh treh lokacijah, kjer so pripadniki slovenskega kontingenta (SVNKON 35): v Peči, Prištini in Novem selu. Tedensko mašujem tudi pri sestrah Matere Terezije (Misijonarkah ljubezni) v Peči, občasno tudi za Italijane v Prištini in Američane v Uroševcu. Koliko pomeni sveta maša, ko nimaš svojega duhovnika, pove dejstvo, da so me Američani že prišli iskat s helikopterjem in me po sveti maši odpeljali nazaj v Peč. Hja, nič novega: »Kaj pomeni nekdo/nekaj, se zaveš šele takrat, ko tega ni!« Tudi vojakom duhovnost in duhovno življenje ni tuje. Hvala Bogu, tudi slovenskim ne!

Delati za mir je »obrtniško delo«, je zapisal papež Frančišek, »saj zahteva gorečnost, potrpežljivost, izkušnje in vztrajnost.« Zato »Blagor tistim, ki delajo za mir« (Mt 5,9). K temu pripomorejo vsakodnevna dejanja služenja, bratstva, dialoga in usmiljenja.

ZAUPANJE in PREDANOST: Bogu, sobratu, vojakom, provinci, Redu. Vrstni red je zgolj naključen in si ga vsak postavi po svoje.

p. Vito Muhič

Pravoslavni samostan
Vračevo

ODMEVI

Zlata maša p. Marijana Cafuta

Na praznik apostolov Petra in Pavla je na Ptuj v cerkvi svetih apostolov Petra in Pavla p. Marijan obhajal zlato mašo.

Pridiga zlatomašnika:

Sveti Peter in Pavel 17 Apd 12,1–11; Ps 33; 2 Tim 4,6–8,17–18; Jn 21,15–19

Danes, bratje in sestre, ko slovenski škofje posvečujejo nove duhovnike in se prenavlja ustanova Cerkve, odkrijmo svoje duhovniško in duhovno poslanstvo, svojo karizmo, tudi mi, zbrani ob tem oltarju. Ta je podoba živega kamna duhovne skale, iz katere k nam priteka velikonočno življenje vstalega Gospoda Jezusa Kristusa. Trpljenje je del našega življenja in ga ne smemo zanikati. Vsakdo mora nositi svoj križ, kajti le v bolečini in odpušči spoznamo pravo vrednost svojega življenja. Kdor je brez problemov in skrbi, živi v namišljenem svetu in ga bo najmanjša težava zlomila. Križ je treba sprejeti in ga nositi tako, kot ga je nosil Jezus: potrpežljivo, vdano, s prepričanjem, da bo njegov križ mnogim v blagoslov. Saj Jezus nas vabi: »Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil.« Postavimo se v Petrovo kožo, pa bomo razumeli, kaj pomeni, ko Jezus mora ne samo trikrat vprašati: »Ali me ljubiš?« (Jn 21,15–17). Pogovor je ponižal in prizadel tega vihravega apostola, a je pokazal tudi, da Jezus sprejema njega in nas. Petrova trikratna pritrditev odtehta to, da je Jezusa trikrat zatajil. Bistveno pa je, da je Jezus želel

Petrovo ljubezen, tako kakor si želi naše ljubezni. Jezus je Petra izzval in z njim znova vzpostavil tesen odnos s preprostim vprašanjem: »Ali me ljubiš?« Ljubezen je božji dar, ki zmore odpreti srca, da vanje pride še več ljubezni. Bolj ko ljubimo Boga, bolj smo očiščeni temnih nagnjenj svoje padle narave.

Jezus je umrl na križu, da bi si pridobil našo ljubezen, ne slepo pokorščino. Isti Bog, ki je ustvaril ljudi s svobodno voljo, tudi nas vabi k sebi z odkritim vprašanjem: »Ali me ljubiš?« Ko mu pritrdimo, nam v izobilju pošlje svojega Duha. Z njim vstopimo v odnos, za katerega smo bili ustvarjeni že pred stvarjenjem sveta. Pot ni vedno lahka. Od napornega dela smo izčrpani, potrebujemo okrevanje. Potrebujemo čas, da ozavestimo notranje vzgibe in misli, ki se v nas prebujajo. Kakšen smisel ima moje življenje, kakšen sem kot duhovnik – redovnik, kot mož in oče, kakšna sem kot žena in mati, kot delodajalec? Smisel in naloga mojega življenja je, da postajam vedno bolj človek po vzoru Jezusa Kristusa. Jezus se je razodel malim ljudem in ravno njim povedal, da so veliko vredni in Bogu dragoceni. Med njimi je našel učence in učenke, ki so mu sledili in postali apostoli. Na takšnih ljudeh je začel zidati svojo Cerkev. Človek, ki s to resničnostjo živi, čuti, da potrebuje Boga in da so mu potrebni drugi ljudje. Bog meri veličino človeka prav po tem, koliko je delal z ljubeznijo, koliko je imel preprosto srce in odprtosti za ljudi in Boga.

Jezusovi poslušalci so bili tudi grešni. Apostoli so se ob Jezusu spremenili. Osupli so bili nad dobroto svojega Učitelja. Če bomo živeli s prepričanjem, da nismo bolj ljudje kot drugi, da je Bog Oče vsem, da nam odpušča in sprejema v naši nebogljenosti, bomo živeli notranje bolj bogato. Odkrili bomo tudi vrednost tistih, ki smo jih morda kdaj podcenjevali, prezirali ... Zato, bratje in sestre, pojdimo k Jezusu, on nas bo v naši utrujenosti poživil. Kdo je ne pozna? Utrujenost zaradi že prehojene težke poti življenja; utrujenost zaradi doživetih nesreč na tej poti; utrujenost zaradi razočaranj, nerazumevanj, neuspehov, krivic v življenju, utrujenost, ki nas razjeda ... Življenje je pogosto naporno in večkrat tudi tragično. Naporno je delati. Danes je zelo težko najti službo! Toda življenje najbolj obremenjuje nekaj drugega, pomanjkanje ljubezni. Mori nas, če ni nasmeha, če nismo slišani. Mori nas molk, ki je včasih tudi v družinah: med možem in ženo, starši in otroki, med brati in sestrami. Brez ljubezni postane napor še težji, neznosen jarem. Jezus nas vabi, naj ne sanjamo o življenju brez napora.

Tega tu ni. Ustvarjeni smo, da živimo polno, in to vedno stane. To ne bo poležavanje. Tudi ko smo na počitnicah, smo poklicani, da sprejemamo Gospodovo pot, da ne gremo po svoje. Poštenost in odgovornost, ljubezen in zvestoba Bogu je naš neprestani jarem. Če se ga ne otepamo, bo to dobro za nas. In breme ostaja: čaka nas bolezen, trpljenje, smrt ... Nekaj tega bo vedno. Če živimo v zavesti, da tako je in to sprejmemo za dobro, nam bo lažje. Sprejeti jarem nase pomeni sprejeti realnost življenja in vzljubiti drugega, ki je ob nas. Če bomo krotki ob ljudeh, bodo radi z nami in jarem sobivanja bo lep. »Kdor da piti samo kozarec hladne vode enemu teh malih, ker je moj učenec, resnično, povem vam, ne bo izgubil svojega plačila!« je Jezus zagotavljal svojim učencem. Naša vera naj se torej prepozna v konkretnih dejanjih ljubezni, ko lačne nasičujemo, žejne napajamo, žalostne tolažimo, bolne obiskujemo, dvomljivcem svetujemo. Sprejmimo ta jarem v ponižnosti, delajmo kar je prav in učimo, kar je resnično, pa naše življenje ne bo prazno.

V zemeljskem potovanju imamo vodnika, to je Kristus, ki je kakor znamenje na križišču. Če nas obide slabost utrujenosti in občutimo življenje kot breme na poti uresničevanja našega krščanstva, ne pozabimo na hrano – »popotnikom v popotnjo dano«, na evharistični kruh, na Kristusa samega, ki nam bo dal moči za pot skozi puščavo našega življenja do Božje gore poveličanja, do kraja, kjer se bomo v Gospodovi bližini odpočili za vselej. Apostol Pavel nam zagotavlja, če bomo Kristusu verovali in z njim umrli, bomo z njim tudi živeli! Pri krstu smo odmrli staremu človeku in s Kristusom na novo zaživel. Smo sicer še napoti, a Jezus nas pričakuje, da bomo skupaj srečni v večnosti. Gospod Jezus, pomagaj nam, predvsem nam duhovnikom, da ti bomo radi blizu in poslušni ter bomo sprejemali vse, kar želiš, predvsem, da smo služabniki in prijatelji tvoje črede. Bog daj, da bi to naše veselje lahko spoznavali ter bili deležni blagoslova naših posvečenih rok vsi nam zaupani verniki.

Za vse vaše molitve, s katerimi spremljate nas, svoje duhovnike, naj vas ob zlati maši še posebej spremlja blagoslov, ki ga je Slomšek rad delil vernikom:

„Vsemogočni Bog – Ti blagoslovi te svoje vernike – pred menoj zbrane, posveti in ohrani jih, bolj so tvoji kakor moji. Popravi, kar sem pokvaril, dostavi, kar sem zamudil – naj bo ta moja mašna daritev vsem v zveličanje. O Marija, mila mati – tebi priporočim te tvoje verne. Bodi njihova besednica v težavah in zavetje v

skušnjavah. Posebno otroke in mladino pod tvoj sveti plašč zakrij. Sveta Peter in Pavel – vidva jim bodita varuha. Če bodo Marija in sveti Peter in Pavel ter sveti Frančišek za vas skrbeli, potem se mi ni treba bati za vas. Če bodo oni za vas prosili, vam bo nebeški Oče dal vsega, kar vam je potrebno za časno in večno srečo.

Pa srečno, bratje in sestre, ostanite zdravi in blagoslov Boga Očeta in Sina in Svetega Duha naj ostane vedno pri vas. Amen.“

80 let bratov minoritov na Ptujski Gori

Praznovanje 80 let prisotnosti minoritov na Ptujski Gori se je začelo v petek, 30. junija 2017, v baziliki Marije Zavetnice z mašo, ki jo je ob somaševanju škofov, redovnikov in duhovnikov daroval apostolski nuncij v Republiki Sloveniji nadškof msgr. dr. Juliusz Janusz. Po maši je bila predstavitev knjige dr. Bogdana Kolarja z naslovom *Bratje minoriti 80 let na Ptujski Gori* s krajšim kulturnim programom. Praznovanje se je nadaljevalo še 1. in 2. julija s Šentvorščo.

Msgr. Juliusz Janusz na Ptujski Gori: Komuniste je bilo strah tega svetega kraja Pridiga msgr. Juliusza Janusza

Ekscelenca, gospod nadškof, spoštovani patri minoriti, duhovniki, redovniki in redovnice, dragi romarji.

Z veseljem se vračam na Ptujsko Goro, kjer sem enkrat že doživel lepe trenutke, ki so kazali vašo pobožnost do Marije; povezano je bilo z veliko večerno procesijo. Kot papežev predstavnik sem danes vesel, da se spominjamo 80-letnice prihoda minoritov v to znano svetišče mari-

borske nadškofije. S spoštovanjem pozdravljam vašega nadškofa, ki s prisotnostjo med vami želi pokazati, da je vam vernikom blizu, da je blizu vašim problemom, veselju in žalostim. Minoritom čestitam za njihovo zvesto navzočnost tukaj ob vznožju Marije zavetnice revnih in zapuščenih. Minoriti so namreč skupaj z Marijo živeli težka obdobja, ko so komunistične oblasti leta 1951 simulirale neke vrste nesrečo. V nesreči je bil ranjen eden izmed romarjev in zaradi tega so cerkev za bogoslužje zaprli in jo preoblikovali v muzej. Cerkev je bila zaprta šest let, verniki pa so se zbirali okoli majhne kapele lokalnega pokopališča in v samostanskih prostorih. Leta 1957 je bilo zahvaljujoč Bogu, v cerkvi in samostanu ponovno možno začeti z vodenjem pastorage. Leta 1964 je župnija s prenovljeno cerkvijo in samostanom lahko praznovala 550-letnico posvetitve cerkve. Od takrat je Ptujška Gora z glavnim svetiščem mariborske nadškofije danes kraj, kjer se srečujejo romarji in bolniki. Je kraj, ki zbira umetnostne zgodovinarje, celotne družine in posameznike, ki, kot mi je bilo rečeno, včasih niso niti verniki, vendar iščejo notranji mir. Voden s strani Marije tako morda najdejo Boga in spremenijo svoje življenje. Gre za resnični center duhovnosti, kjer se romarji lahko preko zakramentov usmiljenja in evharistije, intimno srečajo z Bogom.

Komuniste je bilo strah tega svetega kraja, saj so ljudje tam dobivali pogum, počutili so se neodvisne od ateistične ideologije. Zaradi tega razloga je komunistični režim, ne samo v Sloveniji, poskušal vzeti vero iz življenja ljudi tudi s fizično močjo. Glede na to, da je vaša zgodovina po drugi svetovni vojni in izkušnja življenja pod komunističnim sistemom podobna poljski zgodovini, vam bom povedal epizodo poskusa, kako so poskušali preprečiti pobožnost do Marije z Jasne Gore na Poljskem. Leta 1966 je Poljska praznovala tisoč let svojega krsta, ki je Poljski dal katoliško krščansko vero in državo umestil v okvir krščanske evropske civilizacije. Da bi narod pripravili na ta milenium krščanske vere, so se poljski škofje med drugim odločili, da podoba Črne Marije obišče vse Poljske župnije. Romanje se je nadaljevalo tudi po letu 1966. Komunistična vlada, ki je bila v tistem času v velikih ekonomskih in socialnih težavah, se je bala, da bi dnevno zbiranje okrog kraljice Poljske ustvarilo klimo upora. Neki strankarski ideolog, ki ni imel veliko domišljije, je vladi svetoval, naj prepove Marijina romanja. Ker je bilo to nemogoče, je nekega

dne posebna državna policija ustavila avtomobil, ki je prevažal podobo in so jo na silo odnesli ter jo dobesedno postavili v policijsko vojašnico, kot v zapor. To pa romanja ni ustavilo. Škofje so se odločili, da glede na to, da ne morejo več nositi slike, bodo odslej od ene do druge župnije nosili okvir skupaj z veliko velikonočno svečo, da bi dokazali, da Marija nosi Kristusovo luč. V tistem času sem bil kaplan na neki župniji in sem bil priča romanju z okvirjem Marijine podobe. Z namenom, da bi pozdravil ta okvir, je k nam prišel kardinal Karol Wojtyła, krakovski nadškof. Pobožnost do Marije se na ta način ni zmanjšala, temveč se je povečala. Čez nekaj časa so komunisti doumeli, da se vere, duha in pobožnosti ne da zapreti v zapor, saj vse to sestavlja človekovo intimno življenje.

Vsak romar ve, da romanje skupaj s fizičnim naporom zahteva žrtev. Vendar kdor se želi približati Jezusu, si mora zapomniti dve besedi: Če mi želiš slediti, vzemi svoj križ, sprejmi trpljenje, bodi ponižen, nauči se ljubiti tudi svoje sovražnike. Morda se boste spomnili motiva leta usmiljenja, ki ga je oblikoval slovenski jezuit, pater Marko Rupnik. Na sliki vidimo Jezusa, ki na ramenih nese Adama iz pekla, osvobodi ga suženjstva greha in mu odpre nebo. Na sliki je detajl, ki ga ne razumejo vsi. Vidimo dve glavi, eno blizu druge, glavo Jezusa in glavo Adama, ki imata nekaj skupnega. Gre za dve glavi s samo tremi očesi. Eno oko je Jezusu in Adamu skupno. Moja razlaga tega detajla je sledeča: Kdor sprejme resnico, ki jo uči Jezus, kdor se odloči v svojem življenju uresničevati evangelij, sveta ne vidi več samo s svojimi človeškimi očmi, vendar vidi resničnost in svoje življenje z Jezusovim pogledom. Ta nov pogled, preoblikovan z Jezusovo besedo, dovoljuje, da je naš pogled mnogo širši in globlji. Z Jezusovimi očmi vidimo nadnaravno resničnost, svetlejšo pot in smisel življenja.

Veliko je živih zgledov ljudi, ki so znali videti svet in svoje življenje s preoblikovanim pogledom zahvaljujoč evangeliju. V vaši baziliki sem videl, da ne častite zgolj Marije, prve kristjanke, pač pa tudi svetnike, ki smo jih osebno poznali. To sta sveti papež Janez Pavel II. in sveti Maksimilijan Marija Kolbe. Ta dva poljska svetnika sta zares preoblikovala ne samo svoje življenje, preoblikovala sta tudi zgodovino celotnega sveta. Tudi politiki, ki so ateisti ali niso kristjani, priznavajo, da je komunistični režim padel v veliki meri zahvaljujoč potrpežljivemu in modremu delovanju papeža Janeza Pavla II. Zahvaljujoč

njegovemu budnemu očesu in svetovanju je Gibanje Solidarnost na Poljskem opustilo fizično moč, da bi dosegli svobodo in človeške pravice, ki so jih komunisti poteptali. Pater Maksimilijan Kolbe pa je dal junaški zgled tiste dimenzije, ki jo je predlagal sam Jezus, ko je rekel, da ni večje ljubezni, kot je ta, da nekdo da svoje življenje za svojega bližnjega. Oba svetnika sta plemenita zgleda pobožnosti do Božje matere, presvete Marije. Imel sem veliko milost, da sem poznal in da sem se lahko tolikokrat osebno srečal s svetim papežem Janezom Pavlom II. Kar pa zadeva patra Kolbeja, sem poznal gospoda Gajowniczeka, človeka, ki ga je pater Kolbe rešil ob svoji beatifikaciji. Bodite zadovoljni, da imate na tem kraju tri svete posrednike pri gospodu Jezusu: Marijo, njegovo Mater, papeža Janeza Pavla II., kot tudi patra Kolbeja. Izkoristite to množico svetih zavetnikov.

Na koncu vas kot papežev predstavnik posebej prosim za molitev po mojem namenu. Kot veste, letos obhajam petdeset letnico duhovniškega posvečenja. Moje duhovništvo je tesno povezano s službovanjem papežev. V duhovnika me je posvetil sveti papež Janez Pavel II., ko je bil krakovski nadškof. Petinštirideset let svojega duhovniškega življenja sem posvetil služenju petim papežem: Pavlu VI., Janezu Pavlu I., Janezu Pavlu II., Benediktu XVI. in papežu Frančišku. Že sedaj se vam zahvaljujem za vaše molitve in vaše prijateljstvo.

750. obletnico prve pisne omembe Marijinega romarskega svetišča v Turnišču.

Slovesno sveto mašo na praznik Marijinega vnebovzetja je v cerkvi Marije Vnebovzete v Turnišču daroval apostolski nuncij v Sloveniji msgr. dr. Juliusz Janusz ob somaševanju murskosoboškega škofa msgr. Petra Štumpfa in prov. ministra p. Milana

Kosa, p. Tonija Brinjavca in nekaterih duhovnikov. Slovesnost je sovpadala s 750. obletnico prve pisne omembe Marijinega romarskega svetišča v Turnišču.

Pridiga msgr. dr. Juliusza Janusza

Dragi škof Peter, spoštovani gospod župnik in drugi duhovniki, redovnice, redovniki, dragi verniki, romarji tega Marijinega svetišča,

zahvaljujoč se vabilu vašega škofa Petra Štumpfa in župnika tega svetišča Marije Vnebovzete, spoštovane Tonija Brinjavca, prihajam danes sem kot pravi romar. To leto 2017 lahko v Sloveniji opredelimo za marijansko leto. Obhajamo 100-letnico prikazovanj Naše Gospe iz Fatime. Kopija njenega kipa je obiskala veliko slovenskih župnij. Lansko leto sem ta kip pozdravil na Bledu, kjer je Fatimska Marija spremljala našo procesijo sv. Rešnjega telesa po jezeru. Po maši sva z župnikom Janezom Ferkoljem njen kip nesla v majhno letalo in z njim preletela Triglav. Tako sva Mariji pokazala lepote Slovenije.

25. junija mi je bilo v veselje voditi slovesno mašo na Sveti Gori ob obhajanju 300-letnice kronanja milostne podobe tamkajšnjega svetišča. Šlo je za velik izraz vere romarjev, ki so prišli z vseh koncev Slovenije in iz Italije. Ob tej priložnosti sem spomnil, da je bilo kronanje Svetogorske Matere božje drugo v zgodovini Cerkve izven Italije. Prvo kronanje se je zgodilo leta 1715 v Trsatu, ki danes leži na Hrvaškem ozemlju. Ob obhajanju slovesnosti na Sveti Gori sem imel v mislih 300-letnico kronanja Marije z Jasne Gore v mestu Čenstohova na Poljskem, kjer je kronanje potekalo 8. septembra 1717, torej tri mesce po kronanju Svetogorske Matere božje. Škofje in poljski verniki obhajajo kronanje na Jasni Gori danes. Med dopustom sem se šel poklonit Poljski Kraljici, Črni Mariji z Jasne Gore, in tako prinašam pozdrav božje Matere z Jasne Gore vsem vam tukaj zbranim.

Poleg tega sem preteklega 16. julija v moji rojstni župniji Korzena in v moji vasi Lyczana vodil slovesnost Karmelske Matere božje, ki je zavetnica župnije in istočasno obhajal 50-letnico svojega duhovniškega posvečenja.

V preteklem mesecu juniju sem obiskal tudi Ptujsko-gorsko Mater božjo, ki je poznana tudi kot Marija Zavetnica s plaščem ali Marija s Črne Gore. Tako je praznovanje mojega zlatega mašniškega jubileja postalo romanje s Svete Gore na Jasno Goro, od Marije s Črne Gore do Marije s Karmelske Gore. Z romanji v komaj dveh mesecih sem se želel Mariji zahvaliti za vso njeno nežnost, ki mi jo je izkazovala tekom mojega duhovniškega življenja. Ta romanja so bila tudi poklon velikemu častilcu božje Matere, velikemu svetemu papežu Janezu Pavlu II. Ko je bil Krakovski nadškof, me je 19. marca 1967 posvetil v duhovnika. Kot veste, je njegovo škofovsko geslo *Totus Tuus* (Ves sem Tvoj, Marija). Sveti Janez Pavel II. je v svojem svetem življenju dokazal, da je v življenju duhovnika, v življenju vsakega vernika stalna prisotnost Marije, njena stalna in velikodušna skrb, njeno stalno vodstvo k svojemu Sinu Jezusu Kristusu. Ona nas vedno spominja na besede izgovorjene na svatbi v Kani Galilejski, ko je svatom naročila: *Storite vse tisto, kar vam bo rekel Jezus*. Upoštevajoč to navodilo so mladoporočenci in svatje doživeli prvi Jezusov čudež, ko je vodo spremenil v vino. Diskretna Marijina navzočnost ob Jezusu vodi do čudežev, zato so ji kristjani po vsem svetu tako vdani.

Marijina prisotnost v Turnišču je že 750 let zagotovilo, da lahko vedno računamo nanjo, v trenutkih trpljenja in v trenutkih veselja. Vi, ki poznate zgodovino tega svetega kraja, posvečenega Mariji Vnebovzeti, lahko potrdite, da se tukaj ni ustoličila zaradi škofove volje ali volje kakšnega duhovnika. Za to je bila zaslužna plemiška in preprosta družina rodbine Bánfi, ki je spodbujala to pobožnost. Kot navajajo zgodovinarji: **»Slikarija Marije zavetnice s plaščem v turniški cerkvi velja za prvo tovrstno upodobitev Marije na Slovenskem«** (F. Stele) in je nastala na loku okrog apside še v prvotni poznoromanski cerkvi (ok. 1300) izpod rok neznanega slikarja. Zaradi kasnejše gotizacije je slikarija precej uničena, a še vedno se prepozna objemajoča Marijina roka, ki pod svojim plaščem skriva šest oseb. Prav čaščenje Marije, zavetnice človeštva s plaščem, je v romarjih in župljanih vzbujalo občutek naklonjenosti in božje ljubezni, tako da so vselej znova radi prihajali v Marijino varstvo. Čudovit primer predstavitev Marije s plaščem je Marijin relief na

Ptujski Gori.

Druga slikarija, ki nam priča o zgodnjem romanju k turniški Mariji, je votivna podoba plemiške rodbine Bánfi, ki je nad turniško cerkvijo imela patronat. To je leta 1383 naslikal Janez Aquila in se je vse do leta 1928 nahajala na severni steni prezbiterija pod apostoli. Na slikariji je upodobljena Marija z Jezusom v naročju, ki se ji priporočajo člani rodbine Bánfi, ob tem pa jim stojita ob strani družinska svetniška zavetnika ... Vsa podoba je torej oblika roteče molitve, ki naj obiskovalce Marijinega svetišča v Turnišču poziva k molitvi in zaupanju v Marijino priprošnjo po vzgledu zemljiškega gospoda.

Lahko spomnimo tudi na to, da je svetišče utrpelo zaton zaradi protestantske reforme v 17. stoletju. Zgodovinarji o tistem obdobju navajajo takole: **»Za nekaj desetletij je romanje zatrlo opustošenje Marijine cerkve in nova renesančna ideologija, ki je romanju in čaščenju Marije nasprotovala. Opustošeno cerkev pa so od takrat imenovali »Marija na püstini«.**

Dragi romarji, naziv Marija v puščavi je dandanes še posebej aktualen. Človek pogosto izgubi smer v svojem življenju, ker se postavi na mesto Boga. S tako ponosno in arogantno držo ljudje mislijo, da lahko gospodujejo vesolju, a hkrati pozabljajo, da niso zmožni zagotavljati niti ene minute svojega življenja. Življenje je v božjih rokah. Jezus je rekel: *Jaz sem pot, resnica in življenje*. Kdor veruje vame, bo imel večno življenje. Zahvalimo se danes Mariji Vnebovzeti, da je vzpodbujala pastirje tega svetišča, kot na primer spoštovanega Ivana Jeriča ali Alojzija Šoštarca, ki sta v obdobju med obema vojnama in po drugi svetovni vojni ponovno oživila ta kraj molitve in spreobrnjenja. Poznamo in cenimo tudi vnemo aktualnega župnika, spoštovanega Tonija Brinjavca, ki se tako trudi, da bi romarjem lahko ponudil trenutke molitve, spovedi in čaščenja.

Vesel sem, da je Sveti Oče papež Frančišek uslišal mojo prošnjo in poslal sporočilo s svojim blagoslovom vašemu škofu. Temu slovesnemu papeževemu blagoslovu pridružujem tudi svojega, saj me je papež Frančišek, ko mi je poslal pismo ob petdesetletnici

duhovniškega posvečenja pooblastil, da delim njegov blagoslov vsem, ki so mi blizu. Romarji v Turnišču ste zagotovo kot člani moje družine, Kristusove družine, Marijine družine, Jožefove družine. Vse vas izročam v božje usmiljenje in se k vaši Mariji iz Turnišča obračam z molitvijo, da vas ne bi nikdar zapustila, saj zaupamo v njeno varstvo, tako kot pojemo:

*O Devica pomočnica
vseh slovenskih src Kraljica
k tebi dvigamo roke
sprejmi v svoje nas srce.*

Amen.

Romanje v Assisi

Bratje minoriti smo letos v letu družine od 16. do 21. julija 2017 skupaj z družinami poromali v Assisi. Jedro udeležencev je bila zakonska skupina iz župnije Markovci, seveda pa so celotno romarsko občestvo sestavljali še drugi zakonci in posamezniki. Ker so družine bile v glavnem mlajše, je bilo navzočih veliko otrok, ki so našemu romanju vtisnili posebno mladosten in igriv pečat. Otroški jok je od časa do časa opozarjal, da si otroci želijo predvsem odnosa, pozornosti in ne predolgi razlag. In to je duh Assisija. To je Frančišek, ki je z otroškim srcem zaupal v Božje varstvo, sprejemal njegovo bližino in pozornost ter užival spokojni počitek pod drevesom sredi stvarstva ... Tudi zato smo bivali v kampu Fonte Maggio pod šotori, ob vznožju ter v zavetju Monte Subasija. Nek duhovni oče je nekoč dejal, da se je od časa do časa dobro nekoliko zateči pod

samotno senco drevesa, da se ne bi več bali svoje lastne sence ... Obiskovali smo kraje, povezane z življenjem sv. Frančiška. Predvsem pa smo ob skupni molitvi, sv. mašah ter branju Božje besede razmišljali, kako je Frančišek želel slediti Kristusu.

Ob slovesu od Assisija je bila naša želja in prošnja, da bi polni navdušenja tudi po tem romanju z Božjo pomočjo mogli slediti Jezusovim stopinjam po Frančiškovem in Klarinem vzgledu ...

Poletni tabori

Letošnji poletni tabori v okviru samostana Svete Trojice v Halozah in doma duhovnih vaj so govorili o Materi Tereziji.

Z naslednjima dvema mislima bi lahko zaobjeli njeno življenje.

»Sem majhen svinčnik v rokah Boga, ki piše ljubezensko pismo svetu.« In nekoč ji je Jezus spregovoril: »Pošiljam te v temačno bedo revežev. Pojdi tja in bodi moja luč.«

Prve zaobljube

Skupina novincev v Assisiju, med katerimi je bil tudi br. Andraž Čebular, je sklenila leto noviciata. Novinci so v baziliki sv. Frančiška položili prve zaobljube 26. avgusta 2017 v navzočnosti prov. ministrov. Slovesno mašo ob somaševanju duhovnikov in navzočnosti mnogih redovnih bratov, redovnic in vernikov ter sorodnikov je vodil kustos Svetega samostana p.

Mauro Gambetti.

Srečanje hrvaških in slovenskih minoritskih bogoslovcev

Letošnje srečanje s hrvaškimi bogoslovci je potekalo na Hrvaškem, in sicer smo obiskali mesto Sisak, kjer so nas bratje iz samostana sv. Antona Padovanskega prijazno sprejeli in pogostili. Nato smo se odpravili v muzej v Sisku, kjer smo si ogledali razvoj zgodovine mesta, prav tako predmete, ki so jim služili v tistem času. Odpravili smo se tudi proti škofijskemu dvorcu, kjer nas je sprejel škof msgr. Vladimir Kosić in nam je na kratko predstavil škofijo in njegove vizije v zvezi z njo. Nato nas je sprejela vodička, ki nas je popeljala skozi škofov dvorec. Sledila je sv. maša, ki jo je daroval hrvaški provincialni minister p. Josip Blažević. Ko smo se naužili duhovne hrane, je sledila telesna hrana, ki so jo pripravili bratje v

samostanu. Ob obloženi mizi se je razvilo sproščeno vzdušje. Po prijetnem okrepčilu nas je pot vodila proti vasi Petrinje, kjer nas je pričakal tamkajšnji župnik. Predstavil nam je ponovno zgrajeno cerkev, saj so staro porušili v času vojne. Kljub maloštevilnim vernikom, ki še vztrajajo navkljub vsem bolečim spominom na vojno, je v tej župniji g. župnik velik optimist in veselega srca, tako da povezuje vernike pri različnih dogodkih v župniji. Nam mladim, ki stopamo počasi na ta pota, je lahko velik vzgled, kako biti dober dušni pastir, ki skrbi za svoje ovce.

Slovesne zaobljube br. Rufina Vladimirja

Na rožnovensko nedeljo je v baziliki Matere Božje na Ptujski Gori izrekel slovesne-večne zaobljube minoritski ponovinec br. Rufin Vladimir Predikaka.

Ob navzočnosti redovnih bratov, sorodnikov, redovnic in mnogih vernikov je pred prov. ministrom p. Milanom Kosom, Bogu obljubil, da bo vse svoje življenje živel po zaobljubah uboštva, pokorščine in čistosti. Z božjo pomočjo in Marijino priprošnjo želi biti Frančiškov brat v današnjem svetu in na voljo vsem, ki željo slišati Gospodovo oznanilo.

